اووم سرود

ګل غوټۍ

Ketabton.com

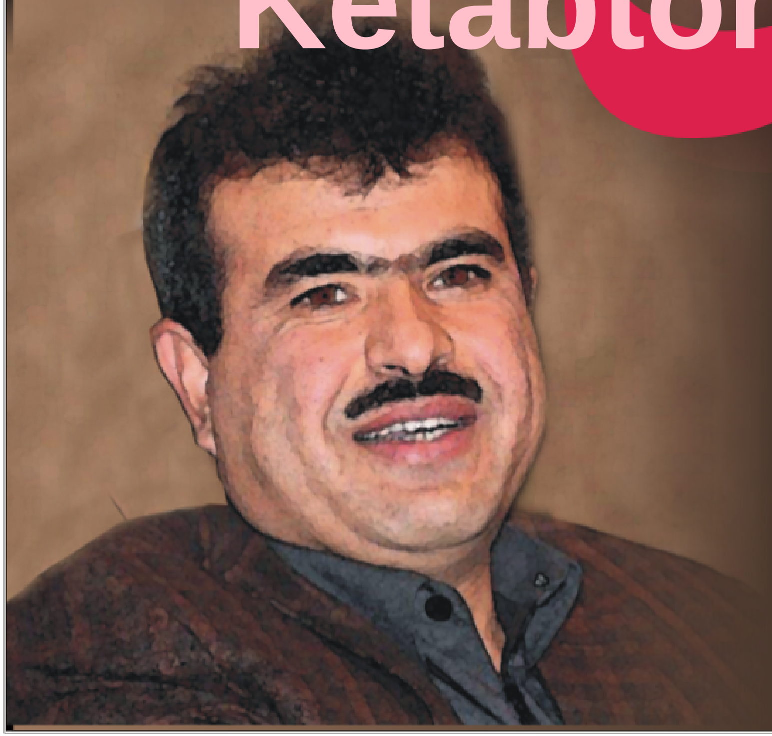

عبدالغفور لیوال

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلغوټې ته اووم سرود

(شعري ټولګه)

لیکوال:

عبدالغفور لیوال

۱۳۹۴ل کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم: ګلغوټۍ ته اووم سرود

لیکوال: عبدالغفور لېوال

خپرندوی: د افغانستان ملي تحریك، فرهنګي څانګه

وېبپاڼه: www.melitahrik.com

ډیزاین: ضیاء ساپی

پښتۍ ډیزاین: فیاض حمید

چاپشمېر: ۱۰۰۰ ټوکه

چاپکال: ۱۳۹۴ ل کال/ ۲۰۱۵م

د تحریك د خپرونو لړ: (۷۹)

یادونه: د چاپ حقوق له ملي تحریک سره خوندي دي او د کتاب د محتوا مسولیت لیکوال پورې اړه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالی

هغې ته،

چې لاهم زما "تو له شاعري" ده !

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تحریك یادښت

د افغانستان ملي تحریك د (۱۳۹۳ ل) کال په پیل کې له خپلو ګرانو هېوادوالو سره ژمنه کړې وه چې د دې کال په بهیر کې به (شل عنوانونه) بېلا بېل دیني، علمي، ادبي او ټولنیز اثار خپلې ټولنې ته وړاندې کوي. ملي تحریك دا ژمنه د یاد کال د کب پر (۲۸)مه نېټه پوره او د یوې پرتمینې غونډې په ترڅ کې یې شل عنوانونه علمي اثار هېوادوالو ته وړاندې کړل. ملي تحریك په یاده غونډه کې ژمنه وکړه چې د (۱۳۹۴ ل) کال په بهیر کې به انشاء الله د خدای (ج) په نصرت ټول ټال سل (۱۰۰) عنوانه بېلابېل علمي اثار ټولنې ته وړاندې کوي. طبیعي خبره ده چې دا اسانه کار نه دی، ډېر زیات زیار او زحمت ته اړتیا لري، خو ملي تحریك ټینګ هوډ کړی چې خپله دا ژمنه به هم د تېرې ژمنې په څېر عملی کوي. دا اثر چې ستاسو په لاس کې دی د همدې (سل عنوانونو) ژمنه کړو اثارو له جملې څخه دی، چې د چاپ جامه اغوندي. ملي تحریك هیله لري چې له دې اثر څخه به زموږ هېوادوال په زړه پورې ګټه پورته کړي. ملي تحریك له ټولو هغو لیکوالو، ژباړونکو، سمونچارو، مالي او معنوي مرستندویانو او چاپ چارو څخه چې ددې اثارو د چاپ په دې ټول بهیر کې یې یو بل سره مرسته او ملګرتیا کړې او دا فرهنګي بهیر یې بریالی کړی، د زړه له کومې مننه کوي او کور ودانی ورته وایي.

د هېواد د فرهنګ د ښېرازۍ په هیله

د افغانستان ملي تحریك فرهنګي څانګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند ښکلی دی!

ګلغوټۍ وغوړېده او زه ایله پوه شوم، چې (ژوند ښکلی دی !).

ځینې یاران راځخه وپوښتي: ایا رېښتیا ژوند ښکلی دی؟

په دې زخم زخم چاپیریال کې، په دې کرکه کرکه ماحول کې. دلوګیو، لنبو، زګیرویو، ساندو، غمونو او دردونو په دې زمانه کې به نو ژوند څنګه ښکلی وي؟

زه وخاندم او همدومره ورته ووایم: تاسو دخپلې ګلغوټۍ خندا او غوړېدا لیدلې ده؟

دوی نور هم حیران شي؛ کومه ګلغوټۍ ؟کومه خندا؟

هو مورې همداسې یو، د اور او لنبو په چم کې نو د ګلغوټۍ خندا له کومه شي؟ مورې خو دنړۍ پرسر دوزخیان پیدا یو، خو ماته، هو ! ما نېکمرغه ته ګلغوټۍ وخندل او زه یې دې باور ته ورسولم، چې: (ژوند ښکلی دی !)

زه د ژوند د ښکلا پر تفسیر بوخت شوم، خلکو ته مې دژوند ښکلا ورښووله، ماویل دا غمځپلي دا ژوند رټلي، دا لنبو سېزلي او دا زخمونو دردولي به هم د ژوند ښکلاته بوځم، زه به دوی ته دخپلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلغوټۍ خندا وروښیم، دوی به باوري کړم، چې ژوند ښکلی دی... زه بوخت وم، خواري مې کوله، ماویل دا د زمکې پرسر دوزخیان حق لري، چې پوه شي: (ژوند ښکلی دی !) ما ځان همدې ته سپارلی و او بوخت وم، چې د ژوند ښکلا وژباړم...

... او ګلغوټۍ لا ماته په تمه وه، زما انتظارېې کاوه، ماویل: دا دی در وزګارېږم او له خندا څخه دې ځانته دژوند سیوری جوړوم، له شونډو دې د ښکلا خوند زبېښم او له عطرو دې دروح تنده خړوبوم. ماویل بس همدومره، چې خلکو ته یې سپینه کړم؛ (ژوند ښکلی دی !) نور نو بېرته ګلغوټۍ ته ورګرځم.... خو چې شاته مې کتل: ګلغوټۍ تللې وه.

ګلغوټۍ چېرته لرې په خپل یوازیتوب کې ورکه شوې وه، نه پوهېږم سپرلي په مخه ورغلي وو، که خزانونه، واورې که توپانونه ؟ شبنم که عطرورینې وربمې؟ خدایزه څه به پرې راغلي وو؟

هو ! ګلغوټۍ تللې وه، له مانه مروره تللې وه، تر ډېر انتظار وروسته ورو ورو ستومانه شوې وه، ژړلي یې وو او ژړلي یې وو....

زه لا لګیا وم، خلکو ته مې ویل: (ژوند ښکلی دی !) ما دژوند الهام دهغې ګلغوټۍ له خندا او ښکلا څخه اخیسته، چې هغه نوره نه وه، چې انتظار ستومانه کړې وه او له ما څخه یې زړه صبر کړی و، نه نه، توبه ! زړه یې نو چېرته صبر کړی و؟ دهغې خو له مانه زړه نه صبرېږي، خو هسې یې په زړه دصبر ډبره اړولې وه، چې تلله، نو کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا لیدلې وه او ویل یې: هغې نور نه خندل، ښکلا یې خزان شوې وه او نوره نو هغه مستۍ او په زلما کې ګلغوټۍ نه وه...

زما پر شونډو د: (ژوند ښکلی دی!) نغمې لا سندرو ته ښکلا ښښله، چې پام مې شو، ګلغوټۍ نوره نه شته، هغه تللې ده، خدایزده په کومه او چېرته، څنګه او ولې؟

خلکو زما په ترانو او سندروکې د ګلغوټۍ د خندا، ښکلا، زلما او مستۍ نښې لټولې او ورو ورو یې باور راته، چې (ژوند ښکلی دی!) د خلکو زخمونو ورو ورو خولې راټولولې او غمونه یې مړاوي کېدل، خو ما په خپلو سترګو کې داوښکو دباران ترشا لیدل چې ګلغوټۍ نه شته، ګلغوټۍ تللې ده.

زما سندرې هم غمجنې شوې، زما په سندرو کې سوز پیدا شو، زما په ترانو کې د ګلغوټۍ دبېلتانه اور نڅا پیل کړه، زما په شعرونو کې دګلغوټۍ یادونو لنبې پیل کړې او خلکو لا د ژوند دښکلا تفسیر غوښته...

اه! خدای دې څوک په داسې غم نه اخته کوي! یوه خوا غمجن خلک او بله خوا دګلغوټۍ بېلتون!

ما دګلغوټۍ یادونو ته ترانې وویلې، په هغې پسې مې ژړاوې سندرې کړلې، کله مې چې په خوب ولیدله، نو ښې ډېرې کیسې مې ورته وکړلې، څوځلې مې ورغږ کړل:

اهای! ګلغوټۍ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

اې د ښکلا او خندا ننبې !

اې زما ټولې مینې ! راوګرځه ! بېرته راشه ! ما مه پرېږده !

خو د ګلغوټۍ هېڅ غږ بېرته رانه غی. یوازې زما خپل غږ زما په شعرونو او ترانو کې ازانګې کولې او چیغې یې وهلې ، ګلغوټۍ نه وه.

ما خپلې ساندې، چیغې، دردونه سر یوځای کړل، د ژوند د ښکلا تفسیرونه مې راټول کړل، د ګلغوټۍ د ښایست ستاینې مې وپیېلې او دهغې د خندا ، عطرو او مستۍ په تار کې مې هار کړلې. دغمونو ، بېلتانه، ښکلاوو ، مستیو ، عطرونو ، زخمونو ، خنداګانو او یادونو ټول غمي مې سره و اوډل او دا ټولګه (ګلغوټۍ ته اووم سرود) ترې جوړه شوه.

ستا سو په یاد دي؟ چې ابل ځلې مې درته ویلي وو: ولاړ شئ او هغې ته ووایئ چې: ((ته زما ټوله شاعري یې !))

نه پوهیږم، هغې خوږې رسوايي څه پېښ کړل؟ ګلغوټۍ زما ټوله شاعري وه ، ده او وي به ! خو ګلغوټۍ اوس تللې ده او زه د ژوند د ښکلا د تفسیر او په هغې پسې د ساندو او ژړا په برید کې لا ژوندی یم، شاعري کوم، ترانې وایم او له ساندو څخه سندرې جوړوم.

زما ګلغوټۍ تللې ده، هغه بېرته نه راګرځي، هغه مروره ده او د تل لپاره یې زه پرېښی یم. لا هم باور لرم چې هېر کړی یې نه یم ، لا یې په یاد یم، لا هم زما لپاره خاندي او زما په نامه ښکلا او عطر ښندي ، زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دګلغوټۍ عطر او خوا رږه په خوب وینم، ځکه خو باور لرم ، چې لا یې نه یم هېر کړی او لا یې په یاد یم. زه سوزم، ځوریږم، په ګلغوټۍ پسې خپه یم، خو... تاسو ته لاهم وایم، چې:

ژوند ښکلی دی !

درناوی او مینه !

لېوال

دکب شپږمه ۱۳۹۴ لمریز

کابل-کرغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

استازی

مکه

سپېڅلې شوه، رڼا شوه

یوه سپینه رڼا.

ستورو (سلام) وکړ

(سلام) څه مانا ؟

مانا ، چې سوله دې پرتاوي مکې !

استازي پل کېښود دعرش له نوره.

استازی راغی ، چې د ژوند زیری پرخلکو وکړي

استازي هغه ، په ژوندوني، خښېدونکې نجونې ولیدلې

چې په کوشنیو لاسو

اسمان ته ګوته نیسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای نه استازی غواړي

استازی راغی، چې انسان نه ورکه شوې عاطفه پيدا کړي

استازي غږ وکړ: مه !

((دغه وړې نجونې په کومه ګناه ووژل شوې؟))

استازی ښکلی و

استازی ستر و

استازي (اقرأ) وويل

استازي ټول انسانيت ته دلوستلو سمندر وباښه

او مکه

ښکلې شوه ، رڼا شوه يوه سپينه رڼا

استازي لمر په زړه کې راوړ

او سپوږمۍ ورته په ملا نيمه شوه

استازي مينه راوړه

استازي سوله راوړه.

استازي وويل: پناه غواړم له هغې کرکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د قابیل په لاس یې وینه د هابیل تویې کړه.

استازي ذکر د خرما او د غنمو په دانو پیل کړ

استازي لوړه پر زیتون یاده کړه

استازي شین فصل د ژوند وکاره

لکه مکې ته پاس د ستورو سلام

استازي یو بل ته (سلام) راوړ

استازي موږ ته خوږ اسلام راوړ.

۱۳۹۴ د جدي لومړۍ، د میلاد مبارکه شپه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پایزیب

د سپوږمۍ ها رڼه شپه دې په یاد ېږي ؟
چې موسترګې وې اسمان کې سرګردانه
تا وېل : ستا او زما ستوري لټوو مه
چې د بخت پر منارو یې کړم روښانه

شرهار ته داوبو چې نڅېدلې
ستا د زلفو سلسلې په مکیزونو
د سپوږمۍ رڼا ته سیوري د ښو وو
چې پر سپین بارخو لوېدل په تیندکونو

دواړه ناست وو پر ډبره ، پښې اوبو کې
څپې غلې غلې راغلې ستا ښکلا ته
ستا اوړو وړو خبرو ته یې غوږ و
څو زرین کبان راتول وو زموږ خوا ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

په شوخۍ شوخۍ مې پښو ترا وبولاندې
شرنګولې ستا پايزېب کې وړې پانې
چې ناڅاپه د زنځير کړۍ شوه خلاصه
پايزېب ډوب شو په اوبو کې څانګې وانګې

له موسکا سره دې ګډه غوسه ګُل شوه
ما دې وليده ګيله د سپوږمۍ ځل ته
چې پايزېب مې را پيدا کړه په چينه کې
لاس دې کوز کړه ان د سپينو شګو تل ته

ما چې لاس د چينې کومې ته وراوږد کړ
طلايي ماهيان په منډه منډه ولاړل
په څپو کې د سپوږمۍ رڼا شوه رنګه
او د ستورو تصويرونه لاس ته راغلل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا پايزيب مې سپينو شګو کې ونه موند
زرزري کبانو ، خدايزده چېرې وړی
ستا خوږه غوسه سپوږمۍ ته ځلېدله
زه ولاړ وم ملامت پرغاړه پړی

تا په تورو تورو سترګو ويرولم
دخوږې شوخۍ په نازدې ځورولم
چې يودم شوې په کټ کټ خندا راماته
دلامده لاس په اوبو دې وويشتلم

وېل دې: څه سرنه دې ځار زما پايزيب شه
دسپوږمۍ همدغې شپې ته دې يادګاروي
ښاپيريو داوبو ته به يې پريږدو
دزري کبانو تاج ته به په کار وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې رڼا شوه ، په چینه کې یې بیا ګوره
زه به ګرځم ترهغو ، یوه پایزېب کې
چې موندلې دې وي ورکه په اوبو کې
چې راوړې دې جوړه وي په خپل جیب کې

هغه شپه چې راروان وو له چینې نه
ستا یوه پایزېب شرنګا کوله
دسپوږمۍ ها سپینو سپینو پلوشو ته
ستا خوږې موسکا ځلاکوله

ستوري نه دي زاړه شوي ، سپوږمۍ شته لا
خو چینې نه طلایي کبان اوس تللي
دڅپو خاموشه غږ ته شپه یوازې
مرجانونه دخندا دې تږي هېر شوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه یــوازې ، تــه یــوازې ، ژونــد نیمګــړی
دیــوه پایزیــب شــرنګا پــه خــوب ویــده ده
هـــــره ورځ دچینـــــو شـــــګې لټومـــــه
ســتا پایزیب تــه مــې لاوس هــم تلوســه ده

څــو زنځیــره مــې چینــو کــې دي مونــدلي
خدایزده کوم یو یــې جوړه ستادپایزیب دی
چــې درځــم بــه ، اوســتا ورکــه بــه دروړمــه
لاتراوســه مــې تــش تــور ســاتلی جیــب دی

خو ته نه یې ، شپې تیارې دي ، چینې ګونګې
زرزري کبـــان پـــټ شـــوي پـــه تـــورتم کـــې
زه مونـــــدلیو زنځیرونـــــو تـــــه زنګیـــــږم
دیــوه پایزیــب شــرنګ نــه شــته پــه دې چــم کــې

۱۳۹۳ - وری -۱۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

څریکه

هــره ســاه مــې زړه نــه راچــارپېره شــې
وو ایــه ، نــو څنګــه بــه مــې هېــره شــې

زه یـــې تېـــروم ، مګـــر تېرېـــږي نــــه
ژونـد درتــه ولاړ دی ، چــې پــرې تېــره شــې

اوس مــې هــم پــه زړه کــې لکــه څریکــه یــې
غــم چــې شــي ژور ، تــه رابرســېره شــې

زه یــم مــات ســاغر اوتــه دمــی نشــه
څــومره چــې زړیــږم ، هــومره ډېــره شــې

زړه ، لکــه یوســف، لا پــه بــازار کــې دی
راشــه ! خریــدارو کــې بــه شــمېره شــې

۱۳۹۲ زمری ۱۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تیارې او نور ګرداو

ارامه کېنه

هېڅ مه وايه

ژاړه مه، سترګې دې هم مه رپوه

ته مې کلونه وروسته

هاغسې ښکلې مخامخ ناسته یې

غواړم باور وکړم ، چې خوب نه وینم

+++

پرېږده چې سترګو ته دې مخامخ په ځیر وګورم

هېڅ په کې نه دي بدل

بس د ځوانۍ د هاغې شوخې جلوې ځای تش دی

یوه مرموزه خواشیني په کې ځپې ځپې ښکلا ویشي

+++

په تورو زلفو کې دې تارتار حنايي کرښې...

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهېږمه د څه نښې دي

هيڅ پسې مه ګرځه ، ژوندون بس همدغه شيبه دى

پرانئکو دې هم داونښکو د تناکو پښو پلونه وينم

شونډې دي لاهم د ګلاب تر پاڼو نرمې ښکاري

هيڅ مه وايه

خير دى ،بس يو څو شيبې ارامه کينه

لاهم حيران يم ، چې داته يې ؟

که په خوب دې وينم ؟

لاهم چې موسکه شې

پرمخ دې

دغوټۍ په څېر د سيوري او رڼا ترمنځ ګرداو جوړ شي

داسې تصوير مې لاهم وژني ، زړه مې وتخنوي

نه ، ته په ويښه مخامخ ناسته يې

پام !

ګيلې پرېږده !خير دى هيڅ مه وايه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غواړم باور وکړم چې خوب نه وینم

غواړم داومنم چې بخت مې ویښ دی

اوبدمرغي مړه شوې...

هو !

ته په ارامه کینه

هیڅ مه وایه

ژاړه مه ، سترګې دې هم مه رپوه

ته مې کلونه وروسته

هاغسې ښکلې مخامخ ناسته یې

غواړم باور وکړم ، چې خوب نه وینم

۱۳۹۲- اسد - ۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

اور ، شپه او مساپر

لا مې په ذهن کې بلېږي دا سې
لکه د تورې شپې په غېږ کې د بيابان لمبه
چې له يو تللي مساپر هېره شي
مساپر يخ وهلی ،
مساپر لار نه ويني
شاته د اور وروستۍ لمبه ځلېږي:
راشه چې تود دې کړمه
راشه رڼا در کړمه ، ودې سېزم
بېرته راوګرځه ، تياره ده ، شپه ده
راشه يخني ده ، مرګ دی
مساپر ژاړي ، مساپر وړاندې ځي
مساپر اور نه تښتي
مساپر غېږ کې لمبه نه شي وړلای

(c) ketabton.com: The Digital Library

مساپر اور ته شا کړه

مساپر مرګ ته مخامخ ولاړ دی

اور ته چې ګوري

د لمبې ځلا یې سترګو کې د اوښکو څاڅکي لا ځلوي

ستا تصویرونه مې په اوښکو کې همدا سې پټ دي

تا ته مې شا ده او مرګي ته مخه

د ژوند سره تیاره لا پای نه لري

زه، لالهانده مساپر د ژوند په لویه بیدیا

ته مې د ذهن تورو شپو کې شاته پاتې لمبه

چې نه دې وړای

نه پرېښودلای شمه.

۱۳۹۲ د چنګابن یوولسمه شپه

(c) ketabton.com: The Digital Library

باد

باد

ډيوه ووژله

خو ستا تصوير پاتې شو

لا په تياره کې دې هم سترګونه ښکلا وريده

باد

د کړکۍ له ګړزولو نه ستومانه،

پرخپل ځان راتاو شو

او په چوپتيا کې مې ايله

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا دخوږو شونډو کیسه ولوسته

باد

دباران پاسته ګامونه تېز کړل

ماویل

دونو دپېغلوټو څانګو شنه ګریوان ته لاس اچوي

دباران شرک نه دي ساړه وشول

په مټو کې مې پټه شولې

باد

ستا دغیږې عطرو مست کړ

دنارنجو دغوټیو په غومبورو یې غابښ ولګاوه

لمده چوغکه ترڅجې لاندې له شرمه سره شوه

باد

هرڅه وکړل ، خو ماپرې نه ښوده

چې ستا لامده وربل ته لاس دروړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیګاه مې ټول ماښام دباد شوخي ته مخ ونیوه

چې ستا پرتن باندې لامده کمیس ته لار ونه کړي

باد

چې ترتا ، زه راچاپېر ولیدم

غریب

ستومانه ، لالهانده په ځنګله کې ورک شو .

۱۳۹۳ حمل ۳۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

بد

درد ،

مستي او غم زما د شپې ملګري

بېګاه مې تا پسې ژړل،

چې مې له سترګو څاڅکي څاڅکي شراب

وڅڅېدل

زه ((بد)) يم

څو مره مې وژړل چې و پوهېدم

زه ((بد)) يم

هره ورځ غواړم چې ستا غږ واورم

هره ورځ غواړم تا ته ووايم ،

چې څو مره مې په زړه وريږې ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

هره ورځ غواړم درته ووایم خپه یم خپه
هره ورځ غواړم یوه داسې بهانه پیدا کړم،
چې بس تا ووینمه
که ته غوسه شې او که هر څه وشي
مګر چې ودې ګورم.
خو هره ورځ خپل دغه تریخ انتظار
دڅو ترخو څاڅکو په اوړو مینځم
او تا پرې نه خبروم
ځکه له ډېرې ژړا وروسته پوه شوم
زه ((بد)) یم
بد
لکه له سترګو څڅېدلی د شرابو
څاڅکی
۲۲لیندۍ۱۳۹۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

برزخ

ستادیادونو

او هېرولو ترمنځ

په برزخ کې

ژوند داسې دی ،

لکه یوه وچه پاڼه

چې له څانګې راپرېوځي

دباد پراوړو

او لا پر زمکه ماته شوې نه وي.

۱۳۹۱ غبرګولی

(c) ketabton.com: The Digital Library

رنګ

یو مازیګر دې زلفې،
 داسې پر لوڅو ولیو خورې شوې
لکه په شپه کې چې د اوبو څپې
د سپوږمۍ له وړانګو سره ګډې شي.

۱۳۹۱ غبرګولی

(c) ketabton.com: The Digital Library

برزخ

اوس هم
هرمازیګر ستا دشونډو خوند
او دغیږې عطر
ما
له ستوماني ژغوري
هغو کلونو ، عادت کړی یم.

۱۳۹۱ غبرګولی

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېټ نیکه

ټک ، ټک ، ټک

ستومانه غړ

دبیټ نیکه دماتې شوې امسا ،

له سوې زمکې دلوګیوتورماران پاڅیږي

لمر ،دودغړن، لکه له سرو سکروټو وتې سکه

باد په خوني سترګو راغلی ، هدیره کې ګډ دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

باد وږی، تږی د کوم سوي وربل وږم بوږبو کی ته سپاري
او دیوازې اوراخیستې ونې تورې څانګې ،
لاخړ اسمان ته په دعا پورته دي
چوپتیا سندرې وایي
نیکه دلرې زمانې
دغرو له شانه راځي
ستړی ستومانه راځي،
هغه خپل لاس
پر خپلو سپینو وروځو پاس ایښی دی،
خو هېڅوک نشته
ان
یو ژوندی سیوری هم نه ښوریږي ،
او دنیکه سترګې پوښتنې کوي:
((لویه خدایه ،لویه خدایه !
ستا په مینه په هرځایه...

(c) ketabton.com: The Digital Library

... دلته دي د غرو لمنې

زموږ کیږدۍ خو پکې نشته ؟

داو ګړي چیرې تللي ؟

لویه خدایه لویه خدایه !))

بیټ نیکه غوږ نیولی

چوپتیا سندرې وایي

یوازې باد ته دایرو ډمې په کرکه ناڅي

په دې چوپتیا کې

یو ناڅاپه له کوم لوري دآسونو د پښو آواز

په نیکه خوږ لګیږي:

((څوک به وي ؟))

په مهربانه نظر ځیر شو دافق لوري ته:

((آه

احمد دی، زما سرلوړی بچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د ستري پښتونخوا ه شهنشاه
له خپل ويارلي لوی لښکر سره به چيري د رومې،
چې لړ ترې و پو ښتم ؛زما د ستر ټبر کډه په کومه تللې ؟
آسونه ځغلي
لیوني آسونه
آسونه باد سره همزولي ،
خونړو سترګو نه اور بادوي
خو تر آسونو مخکې
يو څوتورسرې ، ماشومان ، بوډاګان
په ييله پښو
کله راوپرځي او بيرته هسک شي
سپاره په تورو ورنه وريبي ببر سرونه
او زمکه ژر له تندې وزغمي ماشومې وينې
نيکه حيران پاتې دی
څوک ، ولې ، چا ...؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

او دیوازې اوراخیستې ونې تورې ښانګې

لکه دعا چې کوي:

بابا ! داګرده ستا سکه بچي وو

څوک په آسونو سواره

او څوک ترمخه دمرګي پر مزله

یو په یوه مذهب او بل یې له کوم بله خېله

او س ستر احمد نشته ،

همدادي ستا دکور وګړي...

نه !نه !

نیکه ،پرزمکه اوښکې وپاشلې

که خاوره تږې وي ، دا اوښکې یې ((دمور شیدې سه !))

زما دبچو وینې دې ببرته راکړي.

هاغه دی زما دننګیالي هوتک دتورې آواز

ورځم لمن یې نیسم

زویه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ورونو نه دې ورونه بچ کړه

د تورو لاستي مات کړه

هله میرویسه زویه ...

خو دیوازې اوراخیستې ونې تورې څانګې

لکه دعا چې کوي:

نه بابا داسې نده

دا دهوتک دتورې غرېندی ، داستا لمسي دي

چې یوله بل څخه ورمیږ پرې کوي

یوه ته پارس کې چا ماغزه ورکړي

بل د پرنګ له ابلیسانو نه سبق ویلی

یوله عربو نه کڅوړه پرشا

بل دترخو پاتیو دیګ ته ناست دی

خپل بچي وژني دآجوج او دماجوج په نامه ...

نه ! نه !

نیکه دخپلې شملې څنډه ترغاښونو لاندې ونیوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما بچو باندې یې کوډې کړي

زما بچي ویده دي

هاغه دی زما غازي امان مشال په لاس ولاړ دی

ورځم ، چې ویښ یې کړي ، کتاب ورکړي

ددې دنیا له رڼاګانو نه یو باب ورکړي...

خو دیوازې اوراخیستې ونې تورې څانګې

لکه دعا چې کوي:

بابا ! امان ندی ، غازي دې ندی

هغه یې وخته لا دکفر په نامه شړلی

بابا ! مشال نشته رڼا یې نشته

دا خویې ستا پر زړه مېنه باندې اور بل کړی

چا ورته را اوړل دګاونډ له کوره تور لاسونه

ستا دکلا په برج یې اور پورې کړ

چې پرې الف او بې بیا ونه لیکي

ستا دخوږو لمسو په لاس کې تختې وسوزیدې..

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه !نه !

لمسي مې ځارشم

که د شیطان سترګې لمبې غواړي زما پر مېنه

زما هډوکو ته دې اور وا چوي

خو زما د ښکلې ملالۍ وربل ته اورمه نیسئ

زما دلمسو دکتابو بورجل ته اور مه نیسئ.

نیکه سلګۍ وهي

په ملا ماتیږي

نیکه ، د سپینو وروځو لاندې ځلید لې سترګې

دخړ اسمان تتهر ته پورته کړلې

او دیوازې اوراخیستې ونې دډ ته کیناست

بابا لاسونه ددعا اسمان ته لپه نیسي:

لويه خدایه ، لويه خدایه !

ستا په مېنه په هرځایه

غرولاړ دی درناوي کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټوله ژوي په زاري کې
دلته دي دغرولمنې
زموږ کیږدۍ دي په اورسوې
پکې ډیر کړې لویه خدایه
لوستي ، لوستي داوګړي
په سرونو کې یې پوهه
او په زړونو کې یې مینه
لویه خدایه لویه خدایه
دلته موږ باندې اوربل دی
تورلوګی دی توربورجل دی
مینه ستا کې موږ میشته یو
بل دچا په مله تله نه یو
هسک او مزکه نغښته ستا ده
دمږو ، وده له تا ده
داپالنه ستا ده خدایه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لویه خدایه لویه خدایه

پکې ډیر کړې لویه خدایه

لوستي، لوستي دا وګړي

په سرونو کې یې پوهه

او په زړونو کې یې مینه

لویه خدایه لویه خدایه.

۱۳۹۰ د کب درېیمه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکې سترګې

او له سترګو ورک سړی

له ډیرې تندې مې ستومانه بدن څړیکې وهي
او له پښو نه مې دوینو څاڅکي کرښه کرښه
دبیابان په وروستنیو شګو لیکي دمزله سندره
دادی دښار پر دروازه ولاړ یم
داسې څوک شته ؟
چې مې خړوب کړي،
چې یوبخ جام راکړي دسترګو د موسکا له چینو ؟
هه !
څومره بېځایه تمه
څومره ناپایه هیله

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه پردیس ، مګر په دې بازار کې څوک پېژني ؟

نه مې لستوڼي کې درهم شته نه کیسه کې سکه

څومره بد مرغه ښار دی

څه ناخبره ښاریان

هېڅوک به خپل اتل و نه پېژني

د ټولو هېر یمه ، د هرچا له خاطر وتلی

مګر د دې بازار له منځه هاغه دوه سترګې اشنا د چا دي ؟

څومره خوږې دي ، څومره ښې لګیږي ؟

کلونه وړاندې ، د سفر په لومړني منزل کې

زما پر ماشومو پاپلیو او زلمیو شیبو

د اسې خوږې د اسې مغرورې سترګې

ما سره مل له دغه ښاره ولاړې

هغه کلونه ، د رویا په تال کې وزنګېدم

او د سفر په لومړني توپان کې

هغه دوه سترګې رانه ورکې شولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيا تلمه تلمه دځوانۍ په لوري

هې ميدان و طې ميدان وخار مغيلان

چې پر کوچۍ ليلا مې پېښه وشوه

يوه شپه دمه شوم

ترزلفو لاندې خوب راغی

دژوند ستومانه ساه مې دمه کړله...

خو ګلغوټۍ په غوړېدو وه چې راويښ يې کړمه

دژوند له دمې يې راپاڅولم

يوه د اور په لمبه رنګ ګلغوټۍ

يوه نازکه پاڼه ډکه

له سکروټو دعشق

دګلغوټۍ دمينې اور رانه کوچۍ هېره کړه

لکه پيريانو وي نيولی

لکه کوډو بنګسارکړی سړی

دژوند په وچه په سوزانه دښته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما خپلې اوښکې ګلغوټۍ ته ورکړې

چې رانه مړاوې نه شي

خو زما په اوښکو د سکروټو اورلمبه لمبه شو

ګلغوټۍ وسيزلم

ګلغوټۍ دود شوه ګلغوټۍ ولاړه

زما د سفر وروستی منزل يې ددوزخ درشل کړ...

تردې مې وروسته هرڅه هېر دي ، هېڅ مې نه ياديږي

اودادی زه دژوند ستومانه پردېس

له ډيرې تندې مې ستومانه بدن څړيکې وهي

او له پڼو نه مې دوينو ځاځکي کرښه کرښه

دبيابان په وروستنيو شګو ليکي دمزله سندره

خو ، په دې ښارکې دچا نه يم په ياد

مګر ددې بازار له منځه هاغه دوه سترګې اشنا دچا دي ؟

څومره خوږې دي ، څومره ښې لګيږي ؟

يوځوک دې دومره راته ووايي چې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

هاغه دوه ستر ګې د رویا دي ؟

د کوچۍ دي ؟

که د هغې اورنۍ ګلغوټۍ ،

چې یې زما د سفر لاره له لمبو ډکه کړه ؟

په ټول بازار کې همدا دوه ستر ګې دي

چې لا زما لپاره مینه لري

خو زه ترې ورک یم ، ما موندلای نه شي

او زه لا نه پوهېږم

چې زما له دربیو منزلونو څخه

دغه اشنا ، دغه خوږې ستر ګې د چا پاتې دي ؟

۱۳۹۱ وږی ۹

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاریخ ملنډې وهي

((ابن سینا)) لاهم له بلخه تښتي

((خوشال)) د خپل ولس په بده بد مرغۍ خواشینی

دومره غوسه دی

چې د توري تیغ یې موټي کې دوینو فوارې جوړوي

د تاریخ باد د ((مارکس)) په ږیره کې پټ شوی

پاڼې پاڼې ((کاپیتال)) اړوي

دلته په وچ ((زرنګاربڼ)) کې څو زلمي

یو د بل وینو ته د تندې په سیاست لګیا دي

د((سید جمال)) په ورکې مېښې پسې ستړیو خلکو

د هغه ټوله وینا ومینځله

یو ازې یو ټکی د (مرګ) په کې روښانه پاتې

او ((ماووځونګ)) لکه دلوی ښامار وړوکی چینجی

لاهم د څو (روښانفکرانو) په مغزو کې ښوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ((قم)) نه هره ورځ راځي د (ماتمونو سياست)

او د ((قطبينو)) مريدان لا د جګړو په اربړميو سترې.

موږ د تاريخ د خونړيو کوڅو ورک لاروي

چې ((نن)) مو هېره او ((سبا)) مو په ډبرو ويشتې

لا هم د ((خړو څڼورو)) ((پينځه ګون)) ته لاس د سوال نيولی

او يا لګيايو ((کله دارو)) باندې غرونه او سيندونه پلورو.

تاريخ شاهد دی

او په موږ پورې ملنډې وهي.

۱۳۸۹کب۲۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

تشه

دروازه وټکېده ،

زه مې د مور کوټې ته ورغلم چې ويې پوښتم:

مورې څادر مې چيرې...

تشې کوټې په مخ څپېړه راکړه

او چې کتل مې

بهر

بيا څه خپلوان وو د مورکۍ په فاتحه راغلي.

۱۳۹۱ سلواغه ۲۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته او هره شپه

کړې کړې لوګې او ستا دزلفو تاو راتاو
د شیشې غاړه کې قل قل او ستا د سترګو ځمبل
څرخ راڅرخ پر پياله بله لمبه
ګرده راګرده ستا د شنې لمنې ښکلې جلوه
زما يې مستۍ سره څه ؟
زه خو يوازې له دې ټولو څخه
ستا د تخيل لپاره رنګ اخلم
زه ستا تصوير هره شپه دا سې پر خپل ذهن کاږم.

۱۳۹۲ ثور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګناه او ویاړ

ځمکه ځای نه راکوي

چیرته د ناستې ، یا د ملاستې

د قدم وهلو

چېرته په دوه پښو د څو شیبې ولاړې ځای له چا وغواړم؟

د ټولو زړونو دروازې تړلې

د ټولو سترګو کړکۍ بندې

ټولې خولې خلاصې دي

په دې وطن کې مینه لویه ګناه

او تر ټولو لوی ویاړ د انسان وژل دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ښکلې تللې ورځې

ها وختونه ، تېر وختونه
چې ایمان ولا په زړو کې
نه شپېلۍ کې د ټوپکو
هلکان وو ، په ترپکو
جینکۍ وې په چکچکو

څه وختونه ، تېروختونه
چې نکریزو کې لا رنګ و
د شپانه رباب ترڅنګ و
چې ناوونو کې رمې وې
او نغریو کې لمبې وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه وختونه ، هاغه ورځې
چې به پلار بزغلي راوړل
چمچه مست به شنیلي راوړل
دکور شاته به نارې شوې
بنجاره به بنګړي راوړل

هاغه شپې په ستوریو ښکلې
چې دیوان به ټول بندي وو
د انۍ خوږو کیسو کې
ښاپیرۍ به ګرځېدلې
زموږ دښار خړو کوڅوکې

هاغه ورځې ، تللې ورځې
چې ملا به هم مین و
دچړیانو به مېلې وې
په شړشمو غوړې خنې
درنجو به یې وسمې وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ها غه مستې ، خوږې ورځې
چې جګړه وه ، خود سترګو
غلا به وشوه د مچکو
چې به پټ دیدن ته ولاړو
کرکړې به شوې د چرګو

څه وختونه ، تېروختونه
شورماشور دزاړه ښارو
چې ودان د سات منارو
نه لونګۍ وې سیاسي شوې
نه په زېرو د چا کارو

ها روښانه د خدای ورځې
چې پرخوله و ، دعشق توری
چې لاهسک و زموږ ستوری
چې هوښیار سړی وزیر و
چې پاچا و د خدای سیوری

(c) ketabton.com: The Digital Library

هاغه تللي ښکلي ورځې
چې د مور د لاس ډوډۍ وه
ورنه ډکه به شکرۍ وه
د چارماغو به لمن شوه
د ممیزو به خولۍ وه

هاغه ورځې مې ارمان دي
هغه شپې مې را یادیږي
مورکۍ بیا دې زنګون کیږده
ستا کیسې مې را یادیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خندا

چېرته دي شراب ارغواني يو جام ؟
راکړه ستا د شونډو الواني يو جام

لاس د سپرلي ښکلي شي چې وشيندي
ستا پرتورو زلفو باراني يو جام

تا دې کله ستر ګو نه پو ښتلي دي ؟
چېرته يې څښلی رحماني يو جام؟

ستا په کوثري خندا مې خوله مينځم
څښمه اي تو نه اسماني يو جام

اې د ښکلا سينده پرسر وامې خله
نن مې اړولی مرجاني يو جام

۲۳ حمل ۱۳۹۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه خوشال...

راغلم بیا ، چې د خپل ولس پوښتنه وکړم
د دې خپل نارامه روح خوښنه وکړم
د څلور پېړیو ګرد مې دی څنډلی
چا ویل چې ځینې خلک رسیدلي
د سپوږمۍ په پلو شوا سمان ته تللي
نور نو هاغه د پرنګ ټوپک زوړ شوی
او شراب پرتګالي نشته په هند کې ،
د مغولو پادشاهي ده رنګه شوې
رنتهبور له بیخ و بُنه نړیدلی
راغلم بیا چې د افغان پوښتنه وکړم
خو عجیبه زمانه ، عجیب دستور دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو سپين ږيری غضبناک يې انځور کړی
په تصوير کې يې غوسه ښکاري دوه سترګې
داوږې شاته يې ښکاري پره داره
ښه تېره نيزه ولاړه، تر ده هسکه
او پرسر يې پولادي نيم منی خود دی
پرې ولاړې هسکې هسکې مناري دي
دې بوډا په يوه ډال ده تکيه کړې
ترملا پورته يې د توري قبضه ښکاري
تريو اړخ يې د تېرو غشو کڅوړه
خدايزده بل لاس کې يې څه د جنګ سامان دی ؟
وايي: دا زموږ نيکه خوشال خټک دی
چې هرچا ته په خوله ډک لکه ټوپک دی
په ديوال هم د مکتب په کتابو کې
په کابل او د خيبر په هسکو غرو کې
زه حيران يم خپل شامبت او خپل قسمت ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

دخپل ولس ناسم خیال ، نیمګړي نیت ته

زه شاعر ومه دمینې او دحُسن

زه حکیم دزمانې ومه ، عاشق وم

داریښتیا ده ، چې دولس په ننګ ولاړ وم

له مغول سره یو لاس او بل ګریوان وم ،

خو له تورو او له غشو سره وران وم

مادستار و دمشرۍ پرسرتړلی

(ددستارسړی) مې ولس ته و ښوولی

زما دوسپنې په خود کې زړګی تنګ و

له نیزو له تورو کرکه مې په زړه وه

دحکمت او عشق خبره مې په خوله وه

هغه سر چې دښکلا دربار ته ټیټ و

اوس پرې اینبې پولادي خولۍ له پاسه

دحکمت دستار خپرلی زمانې دی

زما دولس دقهرجن مزاج له لاسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا سمان هسک ته ختلي خلک نور دي
افغانان لاهم د جنګ په غم نسکور دي
هېڅ د عقل، د ږووږدې مشر يې نشته
د سياست او د روزې مشر يې نشته
لاشرمېږي نوم د مينې په خوله نه وړي
خو دوينې بهولو ته ولاړ دي
ما د تورې او د ننګ په نامه ستايي
او په خپله بس د جنګ په نامه پايي
زما په هر کتاب کې زر د پند خبرې
يو له بل سره د مينې ها سندرې
بس دوی ټولې هېرې کړې دي بېباکه
تش د جنګ په کاروبار کې دي چالاکه
زما کرکه له دې خپلې ځېرې کيږي
له نيزې نه مې اندام اندام رېږديږي
د مغولو د کاپرو د پرنګو
دا سونو د پېښو غبار ته ګوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې زما په قبر څو لويشتې انبار دي
د افغان کوڅې ويجاړې کوريې ړنګ دی
ژاړي وايي چې دا ټول لاس د پرنګ دی
له کتاب او له قلم سره يې ورانه
نه د کار شو نه د زمکې نه د څپر
لا يې خپل تربور ته تاو دي بريت د فخر
نه شرميږي لا په خپل ناولي فقر
د پنجاب او د مغول ډوډۍ ته ناست دي
د بل ګټې ختې پړ مخې لا ملاست دي
ځمه ځمه بيا به رانه شم دې ولس ته
چې ويشلی لا په (زي) دی يا په (خېل) دی
د غيرت په نامه ولړه کې لا ښکېل دی
چې پوره څلور پېړۍ کې هوښيار نه شو
دغه ولس زما په چيغو ببدار نه شو
چې لاهم په توره نازي ، په جنګ وياړي
انسانيت ته دغه قوم په کار نه شو .
۱۲/۲/۱۳۹۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا به څه وي؟

دا به څه وي ؟
چې په تیاره کې د جوړه سپینو کوترو په څېر
یوه له بلې څخه تاوه شي
راوڅرخیږي
او په هوا کې
درنا یوه څپه جوړه کړي؟
دا د شاعر د معشوقې لاسونه
چې د محبوب لپاره وناڅي
په تور کمیس کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د څوړیوو ترمخې

د شپې په توره بخملي فضا کې

دا به څه وي؟
لکه يو سور څراغ چې بل شي
او سترګک ووهي
يا دلمبې په څېر بڅرکي باد کړي
د شپې پر غاړه چاړه وځلوي
دا د شاعر د معشوقې ګريوان کې
يو سور ګلاب دی
په نڅا نڅا وږمه خپروي

دا به څه وي ؟
چې لکه ستوري د سهار پر لمن

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو يو راولوېږي رڼا کې ورک شي

دادشاعر اوښکې دي

چې هره ورځ د معشوقې دلاس کوترو ته اوبه ورکوي

او دګريوان پر ګلاب

لکه شبنم پرېوځي

۱۲غبرګولی۱۳۹۰

کندهار

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپلې کلیزې له ویرې

درې ورځې وروسته مې کلیزه ده ،

د غم کلیزه

درې ورځې وروسته مې د ستړي ژوند یو بل پېټی پر زمکه ږدمه

درې ورځې وروسته د مرګي خوا ته بل ګام اخلم

سبا روان یم، په سفر وځمه

هسې هم هېڅوک ، نشته

چې راته ووایي:

لېواله ! مبارک دې شه دا نوی سپرلی

زه مې له خپلې بې ځراغه ، بې خوږو او بې ډیوې کلیزې ویره لرم

دا سې کلیزه چې ستا سترګو ته کتلی نشم

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه مې کلیزه کې همدا سې مسا پر بنه ایسم

د کب شلمه مې دژوند له کالهېنداري باسم.

دخدای پامان زمادژوند په رنځ ککړه کاله !

دخدای پامان زما ستو مانه عمره !

دخدای پامان له مانه ورکې مینې !

د

خدای

. پامان

۱۷ کب ۱۳۹۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاته!

یوه بله عاشقانه

چې د زلفو دوړمو څپې دې ولاړې
له هغې شپې زما خوبونه په ناتار دي
چې دې زیږی دراتلو ورسره نه شته
څه بد رنګه ما ښامونه د دې ښار دي

چې لمن دې څرخ ونه خوري په هوا کې
د ښکلا خوشبويي ورکه ده له ژونده

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه مې لوېږي ، لوېږي ، لوېږي ، پسې لوېږي
چې دې نه کړ په پېکي پورې ځوړنده

ستا د شونډو سيوری نشته په پياله کې
بې رنګۍ کې د شرابو نشه سوزي
چې خوله دې پرې شبنم غوندې نه څاڅي
بې عطرۍ کې د ګلابو نشه سوزي

ستا ګريوان خو زما له سترګو څخه تښتي
چيرې پټ شم له دې دومره هياهو نه
چې پر لېچو دې نور سر اېښودای نه شم
چېرته يو سمه دزړه سوي اهونه

دهغو مازديګريو دې ياد تل وي
چې به سيوري زموږ يو شول سره دواړه
په موسکا به دې کړې پټې تورې سترګې
زما ساه به تخنوله چې ستا غاړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا به هسې ماز دیګر کله رانه شي
چې ته راشې په ورو ورو ګامونو
او بیا نښه زما په سپینو جامو کېږدې
په شوخۍ ، دخپلو شونډو د سرونو

۱۳۹۲ سلواغه ۱۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

معصومې ملالۍ يوسفزۍ ته يوه پټه خوله دعا

بيرغ او ډيوه

د سواتۍ ملالې سپينه غاړه سره شوه
يوه سره ګولۍ په ګلو کې سره شوه

ډزشو، ډزسره دره کې انګازې شوې
د ملالې سلګۍ عرش کې اوازې شوې

د ملالې لاس نه لوېږي کتابونه
له دې شرمه ګوره ! رېږدي د سوات غرونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ملالۍ وینو رنګ کړې سپینې پاڼې
په لړزه شولې ګورګورې او ممانې

د ملالۍ خولګۍ، وچه وچه کیږي
لکه ژبه د دیوې باد ته رپیږي

د ملالۍ څاڅکي څاڅکي وینه تویې
نن ماښام ستوروته لاس پورته کړه مورې

له هر څاڅکي به یې زیږي زر لمرونه
پرې تو دیږي به کتاب ته ناستې نجونه

د میوند ملالۍ توغ ته دې سلام دی
ستا بچو باندې اوس هم علم حرام دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتنو غرونو کې ګرځي یوه څرېکه
دهغې ده که ددې ملالې کرېکه

یوه وتې دوطن بیرغ په ننګه
ددې بلې کتابونه دي ترځنګه

په دې ولس کې خدای پیدا کړې دوې ملالې
دوطن او پوهې ځلنده مشالې

ملالۍ ! دوینو څاڅکي دې غمي شه
دوښمنان دې ورته دود شه سپیلني شه

لاس دې راکړه چې دلمر کلي ته ولاړ شو
ددې ولس دوینښتابه ځلي ته ولاړ شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه نه ، زر ملالۍ به راپسې شي
پرې رڼا به د کابل او سوات شيبې شي

لاس دې راکړه چې دلمر کلي ته ولاړ شو
د دې ولس د و يښتابه ځلي ته ولاړ شو

۱۳۹۱ تله ۱۸
مسکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شاعر آزار وهلې ته!

ته به هر څه ولرې

په دې دنیا کې هر څه

او د هغې دنیا د ټولو جنتونو ښکلا

خو د هیڅ شاعر د ښکلا ګانو ملکه به نه یې

او تا به بیا څوک تر قیامته پورې

دیو رسوا شاعر د زړه ملکه ونه ګڼي

ته به د هر شعر په سرلیک کې نه یې

او د سندرو په هیڅ ترنګ کې به ته نه ښکاریږې

ځان سره فکر وکړه

اوس دې نو ژوند څه مانا

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا هيڅ ونه ګټل

او

هرڅه دې له لاسه ورکړل.

خو تر دې لا لويه ګناه

چې د شاعر په جنتي ارواکې

ستا د ستم له لاسه

د ښکلو ښکلو نغمو

ملکوتي چينه اوس وچه او سپېره پاتې ده

د دې چينې تاوان به ستا د ښکلا هېڅ خزان پوره نه شي کړای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه بې غمه خلک ...

باد له کړکۍ سره

راوڅرخېد

، اتڼ يې وکړ

اوډېيوه ورپېيده

لوګی

کړۍ کړۍ په ملا راتاو شو

يو سيورۍ وښوريد

غمجن سر يې راپورته نکړ

سيوري کوم څه ورک کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

نن شپه سپوږمۍ
د سپينو وريځو په پاسته پالنګ کې خوب وړې ده
او دغره خواته
يوه ښکلې ده لا ويښه ناسته
ديوه ورک سيوري لپاره ژاړي
يوه رڼه اوښکه را څاڅي
د يوه ورک سيوري پر هغه تصوير
چې لا هم خاندي غوندې

***

باد او باران
دواړو ته ګوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ددوی پر بې وزلۍ ژاړي

سپوږمۍ ددواړو نامراده مینه خوب کې ویني

خو...

دغه په خوب تللي بې غمه خلک

دداسې شپې له دومره ډیرو غمو

څه خبر دي؟

۱۳۹۰/دمني دولسمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوې املا

ماين په (الف) ليکئ

چې:

له (مين) سره يې فرق وشي

هسې هم

نن سبا

په دې وطن کې

له مينانو نه ماينونه ډېر دي

او

(c) ketabton.com: The Digital Library

(ټوپک)اسم مذکر دی

(ټوپکونه) يې جمع

دې ته (ټوپکې) کارول ناسم دي

ځکه ټوپکې د ماشوم

منډو رامنډو سره

ښې ښکاري

سپېڅلې لوبې په بدرنګه نومو مه يادوئ

۱۳۸۸ شپږم پېشلمی

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ولسمشر لومړی فرمان

خپلو سپېڅلو ماشومانو ته
ټوپك او تو مانچې مه اخلئ،
بیا
په نانځکو باندې
ډزې کوئ

۱۳۸۸ شپږم پیشلمی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګوتمۍ

دوطن ګوتمۍ ده تشه
یو دعشق شین غمی غواړي
زړونه ټول کنګل وهلي
دموسکا پسرلی غواړي

خلکو ! پاڅئ ، هله ووځئ
پرېښته یې درنه یووړه
تورکوډګر دکرکې راغی

(c) ketabton.com: The Digital Library

عاطفه يې درنه يووړه

وريدلې ګولۍ ډيرې
دوطن پر ښارو زمكو
ښنه غنم به پرې زرغون شي
دكوښنيانو له ترپكو
هلئ غږ كړئ ! ښكليو خلكو :
((اكو بكو ، سرسيندكو !))

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډایناسوران څه شول ؟

زرګونه پېړۍ پخوا

ډایناسوران دلته وو

او سوله وه.

ونو پاڼې کولې

زمکه په ونو پوښلې وه

ددوی او سولې ترمنځ تړاو ایډیولوژیک نه و

دوی پاڼې خوړلې

او پاڼې ډیرې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرګونه پېړۍ وروسته

یو بل ځناور راغی

د دوی ترمنځ د سولې او جګړې تړون

ایډیولوژیک و

دوی ډوډۍ خوړله

او

ویره یې دا وه چې ډوډۍ به خلاصه شي.

دوی د جګړې لپاره

ایډیولوژي جوړه کړه !

ډایناسوران له شرمه ویلې شول

او څاڅکي څاڅکي

پر خپله ګرانه ځمکه ننوتل.

ډایناسوران

د ایډیولوژیک جنګ له شرمه ورک شول

خو لاهم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه یو بل ځناور

دا یډیولوژی، په خونړي لټون کې

د ډایناسورانو هغه ورک

هغه راپاتې فوسیلونه په ارام نه پرېږدي.

او...

جنګ لاهم روان دی.

۱۳۹۳ - سرطان - ۲۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډبرې

زه
تر ((سنګ نوشتې))
لږ ورپورته زېږېدلی یم
او خاپوړې مې د تاوخانې پر تودو ډبرو کړې دي
الفبې مې
د سپینې بکرې په رنګ زده کړې
او لومړنی نوم مې هم د ((چینو غونډۍ)) پر یوه ډبره کښلی
له ښوونځي چې تښتېدم
نو د ډبرو پر دیوال اوښتم
او په کور کې مې کله کله د ډبرې پر بالښت سر لګاوه
خپلوانو مې په ډبرو کې پوسته درلوده
او تربرونو مې د ډبرو له مورچې څخه پر هغوی ډزې کولې
یوه کلیوال مې د خپل کلي موټروان په دې نامه چې
کوم دښمن ته یې راپوټ ورکاوه
پر یوه ډبره ځملاوه
او په بله یې پر سر وویشته
اوس هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ډبرو سره ژوند تیروم

پاچا مې ناست دی د ډبرو منځ کې
زما ښار ډک له ډبرینو دیوالونو څخه
پر لاره ایښې دي بې شمېره تیږې
هیواد مې دري پر څلورمې خاورې
له تورو غرونو او ډبرو ډک دی
ددې ډبرو زړه کې ډیر لالونه
خو زما په برخه یې لیکلي نه دي
زما استاد وایي چې موږ په (ډبر پېر) کې اوسو
خو زما په خامو لارو
او په ختېینو کوڅو
څوک دډبرو لاره نه جوړوي
هغه چې زه ورسره مینه لرم
دهغې هم زړګی له کاڼي جوړ دی
زما ډوډۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

راځي د ژرندې له دوه تيږو څخه

او زما مينه يوه ورځ وه مخامخ پر يوه تيږه ناسته

چې له دوه سترګو يې بېشمېره اوښکې تويې کړلې

خو دغې اوښکو په تيږه هيڅ اثر ونه کړ

زه ډېر پېر کې اوسم

کله چې ومرمه هم

د ځوډېرو منځ کې

تر څو ډېرو لاندې

يوه کوچنۍ کليمه داره تيږه سرلاندې ږدم

او اې زما مينې !

چې زړګی دې له ډبرې جوړ دی

له مرګه پس به هم زما د قبر تيږه تا ته تمه کوي

چې ته له خپلو تورو ښکلو سترګو

دانه دنه اوښکې پرې وبهوې

او يا د شناختې ډېرليک کې زما نوم په خپلو شونډو ښکل کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه ،

نه

زه او ته‌ دوا ړه ،

د بر پېر کې اوسو.

۱۳۹۱ و ږی ۱۹

((سنګ نوشته))او ((چينو غونډۍ)) د شاعر په کلي کې دوه سيمې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما جـېلوانې!

ما او جانان بې له يو بله اوس عادت کړی دی
له خدايه ځار شم څومره ژر يې قيامت کړی دی

د دود دستور د جبر کانې مو پر سر پريوتې
موږه د عشق له ټول اختياره بغاوت کړی دی

ماهيروي ، مګر له زړه نه مې شړلی نه شي
چا د جانان له خولې نه داسې روايت کړی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

لرم د ټول ښایست د ټولو ښکلاګانو سواد

ما خو ټول عمر ستا د سترګو تلاوت کړی دی

زما دزندان دیوال له ما سره خبرې کوي

زما خوږې جېلوانې زما دقتل نیت کړی دی

۱۳۸۹ وږی ۷

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمـزمـه

هو ،

هو ،

هو !

مجبور شوم ، بیرته راغلم

ډیر ملامت ، ډیر پښیمانه

پوهیږم نه ، چې ولې ؟

ددې ستومانه ژوند راپاتې یو څو نورې ورځې

غواړم همدلته اوسم.

پوهیږم ، نور به دې دزلفو سیوری نه وي راخپور

او سرو غرمو داننګو ته به هم نه یم پاتې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو د خپل غږ په سندریزو څپو
یو ځلې بیا زما د نوم زمزمه ، مه هیروه
غواړم چې بیا یې واورم
((غفورجان))
ستا په ژبه ښه ښکارېږي.

۱۳۹۲ وږی ۲۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژونـــد

ژوند ژوند ژوند
ژوند ښکلی دی

لکه درسم کتابچه کې د ماشوم دنیا
چې په اسمان کې یې رازوړند کټ وي
چې خور یې خاندي
دابا سر یې له لمره غټ وي
له دې دنیا سره همدغسې چلند ښکلی دی

ژوند ژوند ژوند
ژوند ښکلی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

آيينه مصاف کې چا ته
ترزرين شال لاندې هنداره کې لومړۍ موسکا
اوبيا له لاسه نيول
سور په نکروزو يې د ناوې سپين مړوند ښکلی دی

ژوند ژوند ژوند
ژوند ښکلی دی

لکه غنمو کې د غيږو ايستل
لکه ګاڼې سره راتاوه منډه
لکه ناوې نه راروانه شيره
لکه يو خوږ ګنی همداسې بند په بند ښکلی دی
ژوند ژوند ژوند
ژوند ښکلی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

په وړو ګوتو یې زري کې تاو کړه
په اشارو ورته غوسه غونډې شوه
ورو یې په اړخ باندې راواړوله
بیا ورته کټ کټ له خندا نه شنه شوه
وړې نانځکې سره دغسې پیوند ښکلی دی

ژوند ژوند ژوند
ژوند ښکلی دی

دکمپیوټر په پرده راغی مسیج
دیوې میني څو خوږې اشارې
په مسینجر کې یې ځواب غواړي
له چانه ورک دي ټول ښایسته لفظونه
ناست ورته لاس ترزنې ژبې فکرمند ښکلی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند ژوند ژوند

ژوند ښکلی دی

د قرائت کتاب کې دوه ننبې دي

یوه بښکه د تاووس بل د جانان تصویر

په ازموبینه کې د نقل یو وړوکی کاغذ

او د رحمن بابا غزل سره د سترګو رسم

په مړاوو سترګو کې د پټو غمو خوند ښکلی دی

ژوند ژوند ژوند

ژوند ښکلی دی

نو

یه خلکو خلکو خلکو !

ښکلو خلکو

مه نیسئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوندون ته ټوپک مه نیسئ

دار شخه پرې واخلئ

بار له یو سترې واخلئ

ښکلې دی عشق ښکلی

دژوند ځلې دی

ژوند ژوند ژوند

ژوند ښکلې دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ســـاړه

سږ کال به هېڅکله سپرلی رانه شي.
له مودو وروسته مې ته ولیدې،
په سترګو کې دې مینه نه وه.

کب۱۳۹۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا دکرکې په شېبوکې

او

راځه اوس درنه پوښتنه کوم

کلونه وروسته

دبې رنګه ژوند په دې شیبو کې

بالاحصار

او دزاړه ښار هاغه ستوغه لاره

د شهدا دهدیرې قبرونه

هغه ډبره چې زما او ستا کیسو ته غوږ وه

خواجه صفا سره یو ځو د ارغوانو بوټي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما پر ټټر باندې دې لاس کېښوده

تاویل:

ته ودرېږه !

وګورم

چې زړه په کې شته ؟

اوزما له زړه دراوتلیو اسویلیو څپو

ستا وربل وخوځاوه

نو

راځه اوس درنه پوښتنه وکړم

چې زه او ته ولې زاړه ښار ته تلو ؟

هغه غرمه ، هغه دبې پسرلي نرم باران

دعاشقانو عارفانو په زیارت کې دمه

په هاغه ورځ مې څنګه

زړګي ، دا ستا تر تاوده لاس لاندې وزرونه وکړل؟

خدایزده دزړه درزا مې ستا په غوږ کې څه وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې په رنجو ککړې اوښکې دې پرمخ لیکه شوې ؟

یو ازې زه پوهیږم

چې د خوږو شونډو ترپاسه د مالګینو اوښکو خوند څنګه وي

کلونه وروسته

لاهم

ستا له ګریوانه د نرګسو عطر پېژنمه

او

اوس چې ته له مانه کرکه لرې

خیر دی

له خپلې ټولې کرکې سره

راځه چې بیا پر هغې لارې ولاړ شو

خیر

که خبرې دې زړه نه غواړي

نو هیڅ مه وایه

مګر راځه چې تر هغې ډبرې بیا ولاړ شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

راځه

راغلا به يې کړو

هغه ډبره زموږ ډيرې کيسې زړه کې لري

داخو منې چې ژوندون لږ پاتې دی؟

يوه ورځ دا مزل هم پای ته رسي

زه او ته دواړه

يو له بله لرې

نن يا سبا به شو دخاورو مېلمه

راځه هغه ډبره نيمه کړو

دوه شناختې يې کړو

نيمه زما او نيمه ستا پر قبر

ترمرګه وروسته به زموږه شناختې

هغه کيسې موږه ته بيا وو ايي

او دډبرو په هنداره کې به وځليږي

دهغو ورځو هغه تيرې ، هغه هيرې شيبې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه پرشونډو دمالګینو اوښکو سپینه ځلا
او لکه ستا له ګریوانه ، نه دنرګسو وږم
لکه سپرلي کې دباران دپستو څاڅکو غزل
او لکه زما پر ګوګل ستا دلاس تو ده پوښتنه
ودرېږه وګورم

چې
زړه
په کې شته ؟

۳سلواغه۱۳۹۱
کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا له يادونو سره

ما درپه ياد کړه

او خپل زړه ته دې رېښتيا ووايه !

چې زما يادونه درسره دي که نه؟

هغه لومړی پسرلی

دښار نمجنې کوڅې

او ستا پر زلفو دباران دڅاڅکو غلې نڅا

زما لالهانده او حيرانه موسکا

او ستا په سترګو کې پوښتنې ډېرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ګرمي هغه داوړي غرمې
او هغه يخې څيلې

ما درپه ياد کړه
او خپل زړه ته دې رېښتيا ووايه !

چې زه دې اوس هم چيرې ياد يم که نه؟
زما تصويرونه څه شول؟
زما شعرونه دې د کوم قهر داور خوراک کړل؟
ستا دلاسونو عطر اوس هم ماله خوبه باسي
او ستا د تورو سترګو سپينې اوښکې
لا هم دانه دانه په ستوروکې ځليږي راته

ما درپه ياد کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او خپل زړه ته دې ریښتیا وو ایه !

هغه شیبې شیبې اوږدې خبرې
او ستا خندا لکه د پاڼو او د باد شوخي
زما پر ژبه د ژوندون فلسفه
او ستا تر ژبې لاندې ورو یوه د (هوکې) وینا

ما درپه یاد کړه
او خپل زړه ته دې ریښتیا وو ایه !
چې له دې ټولو شیبو
او له خوږو خوږو یادونو څخه څومره لا په یاد درپاتې؟
زه درنه نه پوښتم چې:
زه دې په یاد یم که نه؟
خو دومره وو ایه چې
زما له یادونو سره څه کوې اوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د شعرونو پاڼې وسوزيدې

خو ستا په زړه کې زما يادونه لاژوندي پاتې دي.

ما درپه ياد کړه

او خپل زړه ته دې ريښتياووايه !

هم داسې ده او که نه؟

۱۳۹۰غبرګولی ۱۸

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

باران باران غزل

تا تــه حیــرت وړي وو ، ټوـلــه شــپه بــاران او زه
تــرېږي وو لا تــرېږي وو ، ټولــه شــپه بــاران او زه
ډيــرې کيســې وکړلــې ، ســتاوربل هوا ســره
مــوږه ورتــه غلــي وو ، ټولــه شــپه بــاران او زه
تاورتــه خنــدلي وو ، شــپه پــه عطــرو مســته وه
مــوږه يــې هېرکــړي وو ټولــه شــپه بــاران او زه
شــمعې شيشــې وليــدو ،تــه ورتــه خــوب وړې وې
هــو ، مــوږه راغلــي وو ، ټولــه شــپه بــاران او زه
پــاڼې اودبادســرود ، جــام واوســتازلفې وې
مســت وو ، نځېــدلي وو ، ټولــه شــپه بــاران او زه
دومــره حســن و مينــه وه ، ربــه ! درنــه ځارشــمه
چيــرې دې بيــولي وو ، ټولــه شــپه بــاران او زه

۱۳۹۳ - د ثور ۲۸مه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرچپه

زه د سرزورې ابۍ زوی یمه
مخ پورته لامبم
او د تاریخ سیلاو پر سر اخلمه
ما ښکته مه لټوئ !

پر تاریخ کانګې کوم
وراسته ویاړونه مې له خولې غورځوم
هغه ویاړونه چې د سویو انسانانو له ځګیرویو ډک دي
عقله !
های ! ورکه عقله
نن دې لټون پیلوم !

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورنو دخپلو ناخبره او ساده نیکونو
سپکاوی هم نه منم
چې ځلوربول یې بولي
ځوک یې (زمری) نوموي
ځوک یې شاهین او ځوک یې پړانګ بولي
ساده (انسان) دآدم زوی یمه زه
چې خامې غوښې نه خورم
ما دغنمو په ډوډۍ پسې جنت پرېښی دی.

پروطن سرنه بایلم
سر دوطن ترسیوري ساتمه ،چې فکر وکړي
(سر) دوهلو نه دی.
(سر) دساتلو شی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هرڅوک چې دې وطن ته بد راګوري
ځناور نه یم چې یې ودا ړمه
سرساتم فکر کوم:
که دا وطن ښایسته کولای نه شم
هرڅوک به بد راګوري
زه له هرچا سترګې ایستلای نه شم.
دلته سرونه نور ریبدل نه غواړي
دلته سرونه ویښول او پوهول غواړي.

لیونی نه یمه چې جنګ ته ولاړشم
په تاردزلفو کفن مه راګنډه
زخمي زخمي په تورو نه درځمه
دناپوهۍ اواز مې درمه شه مینه !

دتاریخ خړ سیلاو ویاړونه یووړل

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور نو دتورو او دزغرو افسانه ورکه شوه

دمذکر تاریخ زاړه بابونه

دکمپیوټر دخیټور موږک ترغاښ لاندې دي.

وطن دتن په وینو نه ساتمه

دې ته دوچویلي خولې په کار دي

نورنو تاریخ ته ددرواغولاپې نه وهمه

هرڅه رېښتیاوایم او :

(ژوند) ژغورمه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سنګسار

شه ماتې دې وزرې

په لمن کې دې د برې

ستا له کاڼو لاندې خاندي

له ګناه نه بې خبرې

وې نازکې تر ګلابو

تا پرې وویشتې کمرې

له کمڅو يې وینې څاڅي

تنکۍ متې يې پرهرې

په د برو دې زخمي کړې

د جنت سپينې کوترې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دپیړۍ شرم !

اې د سوریې زویه !
چې پرکڅ پرمخې ویده یې !
دا دروغ دي، چې دنړیوالو ضمیر دې وخوځاوه.
چې (ضمیر) نه وي، څه شی به وخوځوې؟
دنړیوالو (اخلاق) او (عاطفه) له تاسره یوځای
په سمندر کې ډوب شول
دغه خوراو ورور،

اخلاق او عاطفه

نهنګانو وخوړل، خو ته یې پرې ښودې، چې کڅ ته راشې.
او خدای خبر کړې،
چې له اشرف المخلوقات څخه اخلاق او عاطفه د (پانګې) نهنګانو وخوړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا درته ویلي وو ؟

چې دلمر په رڼا پسې لمرلویده لوري ته ولاړ مه !

لویدیځ ،

د دې نړۍ پرمخ تېر ایستونکی جنت

هو لویدیځ ،

د استخباراتو ،پانګې ، اټومبم او ښکېلاک هېواد !

پرتازمکه د اور تبۍ کړه

شیخانو

د سرو زرو په ټټۍ ګانو کې ځانونه تش کړل

او بیا یې د (استنجا) پراصولو بحث وکړ.

ته وږی، نهر ، له جګړې ویرېدلی

ببرۍ ته پورته شوې.

او سهار ، ترلمرخاته وړاندې دې

د کښ پرشګو موتي ډک کړل.

شیخان پلن پلن د سرو زرو پرټټۍ ناست وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

او لو يد يځوالو دتورو جامو ملايکو ته

پر دې دنيا د دوزخ جوړولو چلونه ورښوول.

د(پانګې) ليونيو ، دښکېلاک او زبېښاک بادارانو

او دبشري حقونو دعويدارو ،

په قفس کې دانسان سوزولو له تونډ بوی څخه خوند اخيسته

ته پرشګو پروت وې

خو ستا په هېواد ، عراق او افغانستان کې

نورو ماشومانو هم دبېړيو ، يوه لار ورکې سفر ته ملا تړله.

دا کيسه همداسې روانه ده.

اخلاق او عاطفه ، د(پانګې) د نهنګ په نس کې په خوشيو اوړي.

او درواغجن وايي، چې تا

د نړۍ هغه ضمير، چې نشته ، وخوځاوه.

نړۍ دروغ وايي

او ستا له کوشنيو منګولو څخه شګې له څپو سره لوبې کوي.

د سپتمبر څلورمه ، دوه زره پينځلسم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیګار

دا هغه عطر دي ،

چې چا راته کلونه پخوا

په ډیره مینه

دلومړي سوغات په نوم راکړل

هغه کلونه هر سهار

ماد ((سیګار)) عطر

د خپل زاړه کمیس پر ګریوانه شیندل

هغه کلونه

د سیګار له خواږه وږم سره هره ورځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چا دیدن ته تلمه

تیر کال چې عشق

د خپګانونو ، رواجونو او رسمونو بوربوکۍ کې ورک شو

چا یو ګل بیا د ((سیګار)) عطر راکړل

اوس هر سهار چې دغه عطر وهم

هماغه وږم راځي

او تیر یادونه لکه غشي زما له زړه نه تیر او بیر ووځي

اوس دغه عطر په اوله وږمه

دیو بیلتون غمجن خبر راکوي

او چې ((سیګار)) حس کړم

دخپل مات شوي زړګي غږ واورم

څومره ظالمه زمانه ده خدایه !

عشق و مانا و ژوندون

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول د سیګار ګل شو
یو داسې ګل ، چې
بس یو څو ورځې دزړه په وینو وپا ییده
یو داسې ګل چې عطر یې شته خو خپله
لکه یو داغ
لکه یو درد
لکه یو سور پرهر په زړه کې ورک دی
د((سیګار)) ګل
په خپلو عطرو زړه ته اوراچوي
اوس چې ((سیګار)) حس کړم
د خپل مات شوي زړګي غږ واورم
څومره ظالمه زمانه ده خدایه !

۲۸ وږی ۱۳۸۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

هره شپه

ګلغـوټۍ وخانـده ، چـې شـپه پـه ښـکلا چنګ ووهـي
دشـونډو رنـګ دې پـه تيـارو بانـدې ګلرنـګ ووهـي
سـتـاتورې سـترګې مـې لاهـم دتوروشـپو مېلمنـې
سـتـانېغ باڼــه مــې هرســهار دزړه پرځنــګ ووهــي
بــاددې دزلفوورمــه راوړي ، هــره شــپه پــه غــرور
راشــي او ونــاځي ، حلقــه مــې پــه پالنــګ ووهــي
چـې سـترګې پټـې کـړم نـو نـازدې پـه خـوب ووينمـه
چـې سـترګې پرانيـزم پـاولي دې نـوی شـرنګ ووهـي
شـپې دې دغېـږې عطـر دا سـې پـه تيـاره کـې نغښـتي
لکــه پرتوربخمــل چــې ځــرخ لــړ دلونــګ ووهــي
زنګـون دې کېـږده ، لاخـو سـتورې ستادحُسـن شـمارم
اعتبـار نشـته اوس بـه سـپينه سـپوږمۍ کـړنګ ووهـي

۷ اسد ۱۳۹۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمبه ، لمبه نڅا

د استانظر ته مې وجود پر لمبه و نڅاوه
د غېږې عطرو دې چې عود پر لمبه و نڅاوه

د لمبو تس نه و ، ستا حسن ته يې کړس و خندل
شکن د زلفو دې چې دود پر لمبه و نڅاوه

ستا بت شکنې ښکلا او ر په ګلستان کړ بدل
له ډيره شوقه يې نمرود پر لمبه و نڅاوه

رنه خوله پرانيزگو ، تاو د حيا پر خوړلن
د ژوند چينې د اور نمود پر لمبه و نڅاوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې سترګې واړومه تا او بیا هم تاوینمه
وجود دعشق مې ټول شهود پرلمبه ونخاوه

سکنۍ مابنام او ستا په سترګو کې تصویر دلمبو
عجیب سکوت ، عجیب سرود پرلمبه ونخاوه

داسې باده راکړه چې اور ورسره ونوشمه
زما دتندې شور جمود پرلمبه ونخاوه

۱۰ حمل ۱۳۹۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمعه او شیشه

ستورو تـه مـې رازوایمـه ، بـام سـره خبـرې کـړم
ستاسترګې چې نـه وینم ،نـو جـام سره خبرې کـړم

شـپه ده او سـپوږمۍ ده ، زه یـوازې او یـوازې یـم
شـمعه او شیشـه لـرم ، خیـام سـره خبـرې کـړم

دی راتـه ستا سترګې او ستا سترګې ملامتې کړي
زه چـې مـې دزړه لـه هرناکـام سـره خبـرې کـړم

هېڅ یـوه شـیبه یـې ستا لـه یـاده خـالي نـه وي ،چې
زه دهــرې ورځـې لــه انجـام سـره خبـرې کـړم

ستـادخوږو شـونډو منطق پـټ سـاتم پـه شـونډو کې
زه پـر ځـان بـاورلرم ، ارام سـره خبـرې کـړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه خو په سیاست هم ستا پیکي او مخ عادت کړمه
سپین سهار ته ناست یم او ماښام سره خبرې کړم

دواړه مې دوینو تږي ، دواړه دي چاړه په لاس
یو خوا له پاچا ، بل خوا امام سره خبرې کړم

څوک به مغول تیغ نه دافغان ماشوم مرۍ ساتي ؟
نه شته خوشال نه شته، له بهرام سره خبرې کړم

زه لیونی ګڼه یم ، دی خبر په خیرو شر نه شو
لاهم دا سې ولس ، لا دا سې قام سره خبرې کړم

۱۳۹۱ وږی ، ۱۳
کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شيبه

ستا دراتلو شيبه دې کله هم په زړه درګرځي ؟

چې ستا له هرګام سره زما دنفسونو موسيقي غږېده

ته به آرامه زما دمټو منځ کې پټه شولې

اوف ! زما دزړه درزهار

دتل په څېر مزاحم

هيڅ ځل ونه پوهېدم

چې ستا ټټر کې هم يو زړه رپيږي

په دې خبر نه وم چې

ستا دمرغۍ په څېر کوچنی ، خو مهربانه زړګی

ورو ورو

که

تُند درېږده ؟

۱۳۹۲ ځيله ۱۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

شینشوبی

اې ! چې خندا ګانې دې د ټولې دنیا سولې دي
راشه !لا په زړه کې مې یو څو هېنداري روغې دي
تاوشه ! د شینشوبي په شان شین کمیس پرې وڅنډه
ډېر کلونه وشول، د چینې اوبه مو تورې دي
راشه په ورغوي دویالني پاڼې وسرویه
زه ستړی ستومانه او د پاستي مړی سپورې دي
څه شوې ګلغوټۍ، د مینې ګل له باغه نه ښکارې
مخ نه پلو واخله ، د سپوږمۍ پلوشې پورې دي
ته مې سنځل ګل کې ، دوړمو ترمنځ پیدا کړلې
وي به ګلابي عطر، خو ستا جلوې څه نورې دي
څه به وي؟ خوبیا به دلبوال غزل کې تالولي
پېغلې سندرمارې، چې کتاب باندې را ټولې دي

۲۷لیندۍ ۱۳۹۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

غږ دې

غږ دې
پېنځه کاله وروسته
لاهم
هماغسې خوږ، تود او مينه وړی دی.
خندا دې،
چې يو ورک درد يې ترشا پټ دی
لاهم دزړه په کنګرو کې نڅا کوي،
خندا دې
ديو ورکې شهزادګۍ هغې اروا ته ورته ده،
چې د نيمه روښانه ماڼۍ په دالان کې روانه وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د سپین کمیس اوږده لمن ورپورې ځنبېږي.

نن مې ستا خوږ غږ واورېده، خو پرې موړ نه شوم

خبرې مو لنډې وې

او زه تږی وم

لکه د کلونو خمار ته چې یو ځاځکی شراب وښيي

او نوره شیشه تشه وي، هېڅ نه ترې ځاځي.

نن مې په پرانیستو سترګو خوب لیده چې تا اورمه

اې!

ته څومره زما دروح ژورو ته ننوتلې یې؟

زما دروح په نیمه ورانه ماڼۍ کې

یوه سپین لمنې شاهزادګۍ

لاهم دالان په دالان ګرځي او لمن ورپسې ځنبنده بهېږي اوځي

خوله مې خوږه ده

ستا غږ مې وځنبه، خو تنده مې لاپسې ډېره شوه

نه پوهېږم، خدای ستا په وجود کې څه پټ کړي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې غږ دې

شعر پنځوي ،

درد هستوي،

روح لړزوي

ته !

زما په روح کې سپین لمنې شهزادګۍ لاهم دالان په دالان ګرځې

خدایزده څه لټوي؟

۱۳۹۴ عقرب ۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

د باران په تمه

ورېمې ! د یار د غېږې عطر له کوم لوري راوړې
چې جل وهلي روح ته دا سې دژوند سیوري راوړې

خوب مې لیده چې دیا قوتو زرین تاج دې پر سر
سپینو لاسو کې دا سې زړه، چې لا هم ښوري، راوړې

زه یم ګونګی ولاړ د خدای په نوراني حضور کې
ژبې ته خومره خوږه راشې د عشق توري راوړې

لاهم دژوند په دې تیاره لاریم یوازې روان
راشې سپوږمۍ سره پېیلي یو څو ستوري راوړې

دا اللمه للمه زړه په تمه دی چې ګوندې ته به
دا سې شیبې چې لپه لپه باران اوري راوړې

۳ غبرګولی ۱۳۹۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزلګی

چې خپه کیږې ښکلې ، ښه پوهیږم
څنګه پخلا شې ؟ په دې نه پوهیږم
ظاهره څومره خوږې ښکارې شونډې
څومره ترخه دې پکې ، زه پوهیږم
څه مې پوښتې چې مې زړګی څنګه دی؟
دی خو له تاسره ،زه څه پوهیږم
سترګې دې څه وایې په هره ادا ؟
لږ رانږدې شه چې پرې و پوهیږم
اخر به ستا تصویر زخمي شي په کې
داسې چې ته ماتوې زړه ، پوهیږم

دمنې ۱۳ مه ۱۳۹۰

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

تودوخه

غم مې،
لکه ماښام کې دوا بو پرمخ
ديوې يوازې پاتې شوې هيلۍ سپين سيوری
چې له څپو سره د تللې رڼا
اوراروانې تيارې رنګ ته ځير وي
هغه چې خپل يوازيتوب ته زانګي
دمازيګر په وينو رنګ اوبو کې
ډنډ د درنې او سهمناکې شپې بستر کې پروت وي
او هلته لرې داوبو پر غاړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوچو ونو لغړ سیوري

دهیلۍ یوازیتوب ته ګوري

غم مې ،

دهغه مساپر موسکا ته ورته دی چې

دشپې پر سپینه واوره پلونو دلیوه ته ځیر وي

خو په دې نه پوهیږي

چې لاره کومه خواده ؟

چېرته له وریځو راوتلې نیمایي سپوږمۍ ته

تورسیوري منډې وهي

او مساپرته دلیوانو پلونه لاورلنډ شي

یوه موسکا په داسې وخت کې هم دژوند تمه وي

غم مې،

یو څاڅکی اوردی

دوروستۍ اوښکې دتودوخې په څېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې پر کنګل باندې یې وس نه رسي

غم مې ،

دژمې په دې لویه شپه کې دومره مست دی

چې رانه ستا دلاس تودوخه غواړي.

د۱۳۹۱ لمریز دخیلې اتمه شپه

کرغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

فلسفه

په روح کې دې خدای نه ورکوي چانه خپل جانان
د خپل ځان په لټون پسې ، چې ستړی وي خپل ځان
د شوندو فلسفه دې مالوستلې ده په شوندو
دوینو رنګ چې مینځمه داوښکو په توپان
اې ! چېرته يې ؟ هغه ورځې مې ډېرې رایادېږي
تاوده به پر يوبل شو ، چې لانده به کړو باران
د ښار زړې کوڅې وې ، پسرلی و او مزل و
چې ته وې او چې زه وم ، عاشقان وو عارفان
راځه چې دې په سترګو کې هغه کيسې پيدا کړم
چې ښنګه پخلا کېږي سره دوه خپه ياران
راوړاندې شه او بېرته مې په خپل زړه کې پيدا کړه
زه تللی چېرې نه يم ، زه همدلته يم نهان

ميزان ۱۳۹۲۲۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

قیامت

دلته ، هلته اوازه ده
چې زړه نړۍ به مړه شي
بس همدا دهستۍ پای دی
اوازه دقیامت ده
چې بیړۍ ددې نړۍ به
دتیارو په سمندر کې
ماته ، ماته شي راړنګه ،
خلک وايي ، هلته دلته
چې دزمکې دابۍ تندی به مات شي
اوازه دقیامت ده
ځینې خاندي ، ځوک ویرېږي
خدای پوهېږي ، خدای خبر دی
مور لاهسې خپل ماشوم په تندي ښکل کړي
بوډا لاهم په لکړه ، هدیرې نه په ځنګ تېرشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپانه خوله پر چينه کېښنوه

اوږده تنده يې سړه کړه

چا ديار په خوږو شونډو

دزړګي تلوسه مړه کړه

هلته دلته ويل کيږي

چې څوورځې ددنيا پای ته دي پاتې

اوازه دقيامت ده

خدای پوهيږي ، خدای خبردی

موږه وږي ، موږه تږي

دخيرات ډوډۍ ته ناست يو

ډک سيندونه ، لوی برجونه

تش منګي او تش نسونه

دبابا توره تيره ده

دنيکه شمله موهسکه

لادوينو ډنډ کې لامبو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې په خپلو دوا ړو لاسو

يې له خپلو زړونو باسو

خلک وايي هلته دلته

دهستۍ دننداري پای رانږدې دی

اوازه د قيامت ده

خدای پوهيږي ، خدای خبر دی

که قيامت شي ، که نړۍ شي ړنګه بنګه

ګوندې زموږ ه د شرمونو

دازړه کيسه شي ختمه

دخيرات کنډول که مات شي

داحتياج دوزخ که ړنګ شي

خدايه ! ژر دې قيامت شي

رانه خلاص چې دژوند ننګ شي.

۲۰۱۲/۱۲/۳

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپه او ګلغوټۍ

ګلغوټۍ !

شپه ډيره اوږده ده ، ديلدا شپه ده

داورلمبه مړاوې تودوخه لري ، سوزنه لري

لوګی کړی کړی پرخيال

دا ستادزلفوڅانګې نه شي ايستی.

ماليوني ته وايه

دخيلي شپه ګوره او خيال دګلغوټۍ وګوره

ګلغوټۍ !

(c) ketabton.com: The Digital Library

چېرې يې چې مرم درپسې ؟
ما دغمونو پنډ په شا راوړی
ما د مرګونو ، سياستونو ،
وږيو بربنډو اروااوو شورماشور
ايله ترتاراوړی
ژوندمې لوګی کړ ، خو دا ستا پرزلفوناست ګرد ته هم ونه رسېد.

ګلغوټۍ !
مينه په (بازار) کې نه شته
مينه خو ستا درغوي منځ کې د تودوخې خوند و
چې يې خو ژمي زما لاسونو ته (مانا) ببښله.

ګلغوټۍ !
چېرته ولاړشم
که يوه ورځ له هغو ورځو څخه بيا ووينم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې به د واورو سپينې سپينې بتې
ستا پرپيکي يوه يوه کيناسته
تابه تودوخه ، څه موسکا او د سنځلو عطر
زما پر اروا وشيندل.

ګلغوټۍ !
ستوري هم مانا نه لري
لمر دومره سپک دی
لکه زما له سورۍ جورا بې نه وتلې پونده
له کتابونو نه مې کرکه کيږي.
چې ته يې ونه لولې ،
هغو شعرونو نه مې کرکه کيږي .

ګلغوټۍ !
سوزمه دژوند له اوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

خولاخپې خپې روان یمه دعشق له شوره
څومره ساده خلک دي ،
چې خبرنه دي ستا ددومره ډير ښایست له زوره
په دغې تورې ،
دې اوږدې
او دې تیارې یلدا کې
څوک شته ، چې غږمې واوري؟
ګلغوټۍ !
مرم درپسې !

د ۱۳۹۳ یلدا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلغوټۍ ته اووم سرود

مازیګر تېرو ، چې ځنګل خلاص شو
اوزه د ګټو - ګورو ونو له تیارې ووتم
اس مې ستومانه و او زه ترږی وم
ترمخ مې شنې ورشو نه پورته د چنچڼو خېل شو
لویدیځ افق د لمر وروستیو وړانګو سورو اړاوه
لرې ، د شنه چمن ترغاړې ودانې ښکاره شوه
او اس پرزمکه پښه وسرو یله
دلارې څنډې ته په ماته تېږه
داسې لیک وو:
((دلته لاژوند ازمو بیل شوی نه دی
دمساپرو دمه ځای نه شته !))

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماښام تیاره وه چې، راورسېدم

څه پرتمین ماښام و !

هوا په غېږ د سنځل ګل کې خوله

د ډیوې تتې رڼا څرک له پنجرې وهلی

چوپتیا خوره وه، مایوازې خپله ساه اورېده

او د نرګسو سترګې نه رپېدې

عشقه پېچانو د کړکۍ خواته و غوږ نیولی

د ماښام ستوري په افق کې سترګکونه وهل

++++++

اس مې ستومانه دی او زه تږی یم

خوډبرلیک را یاد شو:

((دلته لاژوند ازموېیل شوی نه دی

د مسا پرو د مه ځای نه شته !))

نو...

ولې راوګرځېدم ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا ځانته وبللم؟

دروازه خلاصه وه، که ما مې په ستومانه لاسو ووهله ؟

هرڅه مې هېر دي.

یوازې ستا ښکلا مې نه ده هېره

چې مخامخ په دروازه کې لکه سپین سوسن راهسکه شولې

زرکاله مخکې مې لیدلې وې، اشناوې راته

زرکاله مخکې دې لا پېژندلم.

ـ سلام...

ـ راځه دننه راشه !

ـ خو (د برلیک...؟)

ـ نه نه ، پردغه لاره مسا پر نه راځي

هیچا ته ځای د دمې نه شته دلته.

دباد پاسته لاس دې ویښتو کې ګوتې ووهلې

پسرلی مست شو او ستا زلفو سره ونخېده

ـ اس ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- پرې يې ږده ، مه يې تړه !
دلته اس نه ورکيږي
پريږده چې شنه ورشو کې دمه وکړي
او له چينې څخه اوبه وڅښي.
چې ور دې وتاړه هوا راغله
ډيوه په ملا کړه وږه شوه، رڼا ولړزيده
ما يې سلام وا خيست او کينا ستلم.
لاهم حيران وم، ته مې چېرته؟ څه وخت ؟
نه نه هېڅ مې ليدلې نه وې
زه يو ستومانه مساپر وم او بس.

- هن وا خله !
ستا لاس مې وپېژانده،
خو په دې نه پوهېدم
چې دا دچا لاس دی ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا ویل:

قهوه مې بې شیدو راوړه، همداسې ترخه

ماویل چې رنګ یې ستاد سترګو رنګ وي.

ـهو ! زما د سترګو رنګ ستا ډېر خوښیږي ؟

مګر ته څوک یې ؟

دقهوې عطرو راپه خود کړمه ، پیاله توده وه.

اوه خدایه !

پرکوشني مېز دنرګسو ګېډۍ هم پېژنم !

خو هغه زرکاله پخوا ستا له تصویرسره نرګس ایښي وو.

ستاغږ مې بیا واوریده:

ـ نن هوا ښکلې وه، ستومانه به یې ؟

ـهو ! ستومانه ډېر ستومانه !

خو راته ووایه چې ته څوک یې ؟

اوستا خندا

څپې څپې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دتور وزلفو له نڅا سره

ډ بوي وڅنبله.

زه ؟

زه خو هماغه يم، چې ومه کنه ؟

ـ که ته يوازې يې نو زه به شپه بهر تېره کړم.

سهار به وخته خپله لار ونيسم...

خو ستا موسکا دحيرانتيا څپې کې ډوبه شوله.

ودې ويل:

دلته لا ژوند ازمويل شوی نه دی.

دمساپرو دمه ځای نه شته.

او زه دزلفو يو بالښت لرم، همدلته يې ږدم

هغه بهر ته دراپستلای نه شم.

ـ هو ته رېښتيا وايې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو زه به دلته ، هو همدلته سر پرې ولګوم.

مګر ته څه پوهېږې؟

که زما اوښکې ستا دزلفو پربالښت وڅاڅي ؟

تاوویل:

وګوره !

چې زلفې مې لااوس لمدې دي.

او زه داستا دلمدوزلفوعطرو بیا راوینښ کړم.

ما ویل:

خو زه

بس ، دیوې شپې مسا پریم دلته.

- نه زر کاله وړاندې مو وعده بله وه.

تا ویل: چې پاتې ژوند به ټوله بس همدغه شپه وي.

هاغه دې هېر شول، چې پخپله دې پر دغه کتیبه ولیکل:

((دلته لاژوند ازمویل شوی نه دی.

دمسا پرودمه ځای نه شته.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ویل: هو ! سمه ده.

خو زه دې نه پېژنم

او خدا یزده چېرته ځمه ؟

اس مې پښه ټکوي.

ډیوه لا باد ته ناځي.

نوټ:

دا شعر دلیکلو تاریخ نه لري

یوازې زما تر یو ځلو یښتمې زوکالیزې پینځلس ورځې کشردی.

دکابل یوه ستربڼ ته نږدې دغره په لمن کې راشین شوی دی

ګلغوټۍ پرې خبره ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلغوټۍ

اې خلکو !

څاه ګانې مو له اوبو

غواګانې مو له شیدو

او زړونه مو له پېرزو ډک او سه !

مېچنې مو تل ګرځنده

جوالونه مو په غنمو درانه

او د باغو هوا مو

د سرو منو په وږمو ښکلې او سه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ویالو کې مو د ګلبوټو څڼې خدای مه ریژوه

او شنې غونډۍ مو ، خدای د مستو شپنو

له یاکوربان او یره ځاره تشې مکړه کله

خلکو !

اې د مینې خلکو !

دسترخوان مو له ډوډۍ

غړکې مو له شړومبو

او بډه مو له پیازه

کله تش مه لره

او په باغچو کې مو د ګل خندا تلپاتې اوسه

ما ستاسو منځ کې

یوه د ګلو ځانګه

یوه د ګلو غوټۍ

همداسې ناوې پر پالنګ پریښې ده

زه...

(c) ketabton.com: The Digital Library

هو ! زه ورځمه چې دخدای له ملایکو ورته نور راوړم

او له کوثره یو جام ډک د رڼا

دخدای له رحمه یوه لپه شبنم

او له جنته دغنمو طلایي ګانې

ما دهغې دنیا سفر ته داسې ملا تړلې

او ستاسو چم کې ،

-چې دمستو خندا ګانو له سندرو دې خدای تش نلري-

زما ((ګلغوټۍ))د ناز په خوږ بستر کې خوب وړې ده.

۱۳۹۰سرطان۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

گُلبیتونه

د سرو گلو نڅا وه په څپو کې گلغوټۍ
غوټۍ غوټۍ غوټۍ وه په اوبو کې گلغوټۍ
سهار یې پرانیستله چې تڼۍ د گریوانه
همداسې غځېدله موسېدو کې گلغوټۍ
په سره کمیس کې سپینه تاویده راتاویده
لانه وه غوړیدلې په لمبو کې گلغوټۍ
جلوه وه د جنت زمونږ پر زمکه گرځېدله
سرکشه ، هسکه غاړه پربښتو کې گلغوټۍ
اخیسته زړه او ذهن ورنه ډېره خوشبویي
نغاړلې د خدای لاس وه په وږمو کې گلغوټۍ
هغه دې په یادېږي؟ چې خپل پټ نوم دې راوښود
د عطرو ، درنگونو په پردو کې گلغوټۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهه لانیمګړې ده !

کتابونه

کتابونه

زرخبرې سل بابونه

دنیا څو ځانګه اوږده ده

زمکه څو ګزه ده پلنه ؟

دمارانو پښې څو دي

او چونګښې داوبو دي

که دزمکې دسرو دي ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه مې تور دی له دې دومره ډېرو توريو
خوا مې ګرځي له دې دومره ډېره شمېره
پوهه تږوله ده نيمګړې
کتابونه هم ګونګي دي
قلمونه بېچاره دي
يوهم دانه شي ويلای
چې ته (څومره) ښايسته يې ؟

۱۳۹۳ليندۍ دوهمه

تهران

(c) ketabton.com: The Digital Library

کمپاین

دلته ، چې غم د ډوډۍ
یا خالي ، پوچې اند ېښنې د سیاست
او خبرونه د مرګ
زموږ د ژوند کاغذي ګل را زمولي
په دې عجیب وطن کې
هیڅ څوک په دې غمیزه نه پوهیږي
چې څومره لو یه تشه
او څه بد رنګه نشت دی
که هیڅ څوک نه شي پیدا
چې بل ته دا وو ایي:
((تا سره مینه لرم !))

(c) ketabton.com: The Digital Library

باران ، کورمه ، کوچی

هوا لنده ده،

دځنګله له پاڼو څاڅکي څاځي

او دزلمي کوچي په زړه کې اند ېښنې بهيږي

لږ مزل نور پاتې دی،

ژوره (کورمه)

دخورو لړو ترمنځ ښکاريږي.

کوچی په (لښته) پسې ډېر خپه دی.

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

لښته همزولو سره ناسته ده چمبه غړوي
په زړه یې خړې لړې غم وروي
لالا ! ټوپک اوګردنۍ دې ورک شه
چې د تربرو بدي دې کورته راوړه
دلښتې مینه په بدۍ سپېره شوه
(بدۍ) کې کورمې ته را ورکه لښته
اوس د(کوچي) جانان بېلتون ته ژاړي.

***

ماښام راخور شو ، لاکوچی روان دی
ژوره کورمه لویه
دلته او هلته خراغونه بل دي.
کوچی حیران دی ، چې شپه چېرته وکړي؟
لښته به چېرته وي او څه به کوي؟
په بدۍ ورک پلاربه یې چېرې وي پناه اخیستې.
کوچی روان دی له پوښتنو سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوچې پرستړو اوږو وړي د اند یښنو پنډونه.

***

لښته چمبه غږوي، غاړې باسي

نن د نکریزو شپه ده

یوه خورلڼه له دې کلي نه ځي

لښته سندرې وايي:

((له تورو غرونو پناه یاره

ستا به په یاد یم که به هېره یم مینه

کډې مې تورو غروته ولاړې

راپسې ژاړي، ستا د کلي چنارونه...))

لښته لګیا ده او سندرې وايي،

کوچۍ حیران چې شپه به چېرته کوي؟

هلته نکریزو کې د بوې بلې دي

دلښتې رغوی سپین دی

دلښتې رغوی دجانان دلاس تودوخه غواړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوچي وطن ته لار په ننبه کړله:

که نیمه شپه لښته راوتښوي

تر یوې ونې لاندې، د یوې ګارې شاته

داسې ځای شته چې دوه مینو ته پناه ورکړي؟

خو، خدایزده لښته به د کورمې په کوم کلي کې وي؟

چا نه پوښتنه وکړي

دیوې ورکې مسافرې پېغلې؟

شپه را روانه ده، باران اوري

د کلي منځ کې څراغونه سترګکونه وهي.

او مسافر، چېرته له لرې د واده زوږ اوري.

مسافر مسک شو، لږ بېې دمه وشوه:

((د ولس واده دی، مسافرو ته ډوډۍ ورکوي،

شپه به جومات ته یوسم.))

په لوی انګړ کې رڼاګانې ښوري

دنغري دود او د ښځمنو اواز

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوچي ګامونه تېز کړل.

اوس د چمبې اواز له ورایه اوري.

کوچۍ خوله شو ، په باران کې خوله

پر زړه یې تېره ببره څړیکه شوله.

لړې سانیولۍ شو ، او ولړزېده.

دلښتې خوږ اواز یې وپېژانده :

((نرۍ باران دی پاس پرلوړو یې ورویته

ژورې کورمې ته نصیب راوړې یمه

جانانه ! لاس راکړه چې دواړه سره ځونه ،

وه جانانه ! لاس راکړه چې دواړه سره ځونه...))

۱۳۹۴ سرطان لسمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملت مې

ملت مې !
ټول عمر نېکمرغۍ ته په تمه
هردم شهيد
سرګردانه !
يوازينۍ ګناه يې داده
چې ګومان کوي؛ نيکمرغي راځي
دومره څوک نشته چې يې وپوهوي:
نېکمرغي نه راځي ،
راوستل کيږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیواد مې

هیواد مې
لکه د سمندر شپه
ښکلې، ویرونکې
توپانې
او ناڅرګنده

۱۳۹۳ جدي اوومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

له تانه بېرته تاته !

له غمه سترې یمه

سترې یمه ستا له غمه

له درده مرمه ، زخم تا راکړی

وګرځم وګرځم همدلته راشم

له غم او درده بېرته تا ته ژاړم

زما دژوند دغه غمجنه کړۍ

له تارا پیل شي راوڅرخي ،

راوامې خلي

او بېرته مې تر تاراوړي

وو ایه ستا له لاسه چاته ګریوان څیرې کړمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مجبور یم تا ته ، همدا تا ته ګریوان څیرې کړمه

***

د پسرلي پر یوه ښکلي سهار

ستا مهربانه لاسو وکړلم

یو څاڅکي او ښکې دې اوبه راکړې

او

د زلفو وربم ته دې هسک شوم ورته ونښېدم

یوه غرمه ستا اننګو ته لاتو د شوی نه وم

چې ته غوسه شوې او زما خزان وهلې پاڼه باد یووړه

یوې سړې سیلۍ پر سر واخیستم

زه رالویدم ، پریوتم

پر یو خوشبویه ، پر یوه ښکلي پالنګ

ستا پر پېکي باندې راپریوتمه

اوس دې نو خوښه

چې مې مروړې ، که مې کرښې لولې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

خو زه ستومانه ، زه زخمي

مات شوی

آس مې پر لاره پاتې شوی

بې وطنه یمه ، تږی یمه

ستا پر لمن یو ځلې سر ږدمه او ستوري شمارم

خوب کې به تاووینم

چې درته وژاړمه ، وپوښتمه

له تانه تللی ، تا شړلی ومه

له تا خپه وم ، تا رټلی ومه

اوس نوته غوږ شه چې کیسه د دې ستومانه سفر تا ته وکړم.

***

زما جېلوانې !

ستا د سترګو سپاهیانې مې پر سر ولاړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه ستا له جیله تښتیدلی ازلي ګناهکار

له ډیرو منډو

پټ پټانو وروسته

ستاتردرشله راغلم ،

چې تا ته تیره کړم کیسه د یوه ستړي بندي

ستا له زنځیره ستا له بنده همدا تا ته ژاړم

له غمه ستړی یمه ،

ستړی یمه ستا له غمه

له درده مرمه ، زخم تا راکړی

وګرځم

وګرځمه بیا راشم

له تانه بېرته تا ته وژاړمه

۱۳۹۰سلواغه ۲۳

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

مـرګه

که څوک زما له زړه نه وپوښتي چې،
دهغه چا هېرول ، څومره سخت دي؟
چې دې ټول عمر دهغې پښو ته
دعشق ګلونه ایښي.
نو به دا زړه ورته دګل په څېره وغوړېږي
او په خندا به ورته ووایي:
((ته څه خبر یې؟))

که څوک زما له زړه نه وپوښتي چې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهغو سترګو قهر څنګه زغمې
چې تا یې تل رڼو چینو ته
خپل خوبونه ویل؟
نو به دا زړه ورته له اوښکو نه امیل جوړ کړي
((ته په دې څه پوهیږې؟))

که څوک زما له زړه نه وپوښتي چې ،
دهغو شونډو ترخه څنګه څښې
چې تا به تل دخپلو شونډو په باران پریوللې ؟
نو به دا زړه ورته دوینو څاڅکي څاڅکي ګلاب وغوړوي
((چې دا سې هم کیدای شي !))

که څوک زما له زړه نه وپوښتي چې ،
له نامرادې
له ناکامې مینې وروسته ژوند په څه مانا دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو دا زخمي شاعر به

ورته په غوږ کې ورو، ورو

د ځنکدن سندره وغږوي

دا سې سندره چې له مينې

له بيلتون

او هېرولونه به

د مرګ د سپينې اوښې

يو برګ اندې د لمر لويدو په لوري وخوځوي

د لمر لويدو خواته په د ښته کې

ها لرې ليکه

د عشق د ماتې په نامه د مرګ د سپينې اوښې ورک پلونه دي.

۲۲ اکتوبر۲۰۱۱ ،

وارسا ـ پولند

(c) ketabton.com: The Digital Library

مزل

په دغه دښته کې چې زه یم روان
هومره سپېره لکه ژوند
همدومره ستړې لاره
نه یو شین بوټی
نه دونې سیوری
پر لاره پلونه دوړو کې سمسارۍ
یا یوه کربښه دمار
یوازې سیوری مې ملګری دی لا
او که ماښام سپوږمۍ راونه خیژي
زه به بې سیوري ، بې ملګري چېرته دمه کوم؟

۱۷ جون ۲۰۱۱
سفر

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اوبو ژرنده

اوبه بهیږي

له ناوې نه ، شرهار کوي

او ژرنده څرخي

غنم په زړه چوي

دګرمو اوړو بوی راځي

ژرنده له ګرده ډکه

زه هم ستومانه

لکه ژرنده پرخپل ځان راڅرخم

سر مې سپېره دی

سر مې سپین دی

لکه سپینې وړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې پوهېږم ، چې ګردجن سر مې بیا نه تورېږي
ددې ناوې اوبه مې زړه سړوي
خو زما لامده وېښتان لا

سپین سپېره دي

لکه وړې

لکه دوریځو یوه سپینه غوټه
او دژوند ژرنده لا راځرخي
صبر نه پېژني
غنم خلاص شوي
ژرنده ګړۍ چېرته خوب وړی دی؟

۱۷ جون ۲۰۱۱
سفر

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیاست

یو ماشوم پلار څخه پوښتنه کوي
چې ستوري څوداني دي؟
پلار ورته وايي:
لکه ستا او ستا دخور ویښتان
ماشوم په خپل سر باندې لاس تیروي
او د کوچنۍ خور په ویښتانو پسې مخ اړوي
ماشوم د ستورو په شمېر فکر کوي
د پلار د شونډو له موسکا څخه
سیاست راڅاڅي.

۱۷ جون ۲۰۱۱
سفر

(c) ketabton.com: The Digital Library

بهانه

بیګاه په خوب کې ستا له سترګو څخه وشرمېدم
ستا سترګې لا هم زما له مینې ډکې
خو زه ویده یم
او ستا سترګو ته په خوب کې ګورم
بیګاه په خوب کې ستا د سترګو پېغور وسیزلم:
چې څوک مین وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر ارامه بستر نه پریوځې

څنګه یې ووایم ،چې ویې منې؟

زه هرمابښام ددې لپاره

د ګلونو پر بستر څملم

چې ګوندې ستا سترګې په خوب ووینم .

۱۷ جون ۲۰۱۱

سفر

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوازېتوب

په الوتکه کې د خپل يوازيتوب په اړه فکر کوې
چې ستا تر څنګه ناسته ښکلې پردۍ
په خوا ږه خوب ويده شي
او سريې ورو ورو ستا پر ولي د روند شي
ته به ستومانه يې او خوب به د رځي
خو ګاونډۍ را ويښولی نه شې
موسکا پر شونډو ځانته ډاډ ورکوې :
يوازيتوب کله په خوب تېرېږي ؟
يوازيتوب کله په خوب هېرېږي ؟

۱۷ جون ۲۰۱۱

سفر

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورته سرود

مورې روان یمه ،دعا غواړمه
ته نه یې ، چاته سترګې واړومه
مورې لاس راکړه، که نه غورځمه زه
اوس ، چې پخپلو پښو ګرځمه زه
مورې للو غواړم ، زنګون غواړمه
د سرګردانه روح سکون غواړمه
خوب مې لیده چې ستا پښې ورکې وې
مورې ! له باغه مو مڼې ورکې وې
څو پاستې ایښې او یو څو دستکې
په سیخ مې سوې وې وړې پاپکې
ته سرګردانه وې ستومانې مورې
له تناره سره حیرانې مورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

موري رنځوره وې په خوب مې ليدې
زه چيرې بوخت وم ته مې نه يادېدې
نيمه شپه راغلم اسويلي مې واوريد
زوی ته مې خير کړې ! ستا ځګيروی مې واوريد
مورې شاعر (کاروان) دې يادراوړی
درمند د عطرو ورنه بادراوړی
مورې ستومانه يم ، خسته يم مورې
مورې ويريږمه، خپه يم مورې
چاراته ويل ، چې نور د مينې نه يې
له زړه لويدلی ، ورک له سترګو بنه يې
مورې داغم به اوس په چا ژاړمه
ته نه يې چاته سترګې واړومه

۱۳۹۲ - ثور - ۱۸
کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا ترکلیزې یوه اونۍ وروسته

نن شپه مې رګ رګ کې یو اور غځېږي
لکه ستا سترګو ته چې نیغ درګورم
د سندرغاړې خوږ نظر زما په سترګو ښکلی دی
د نیم تیاره او نیم رڼا ځراغ تر چتر لاندې
د یو غزل له ترنم سره هوا ته وځم
دهارمونیې له ستوني ستا د نیم کښو نظر ښکلا اورمه
د ګیتار تار مې لکه ستا موسکا
د زړه پر کوځه لار تیروي

(c) ketabton.com: The Digital Library

او پر تبله چې ګوتې ناځي ، لکه ته چې خاندې

پر پياله شنه لمبه راتاو شي لکه ستا د کميس بله جلوه

بهر باران دی ، برسات چيغې وهي

خدايزه چې دومره لرې

داستا دزلفو وږم څنګه راغی ؟

باد او باران

غزل او اور د پيالې

ټول سربداله ناځي

داستا دعطرو نشه چيرې ده ،

چې ومرم پسې ؟

۱۷- حمل ، هندوستان

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن (د۱۳۹۲ کال د عقرب پينځمه) د غزني په اندړوکې پر ورا چاودنه وشوه او ترشلو پورې ښځې ، ماشومان او ورابانې يې په وينو او خاورو ولړل.

هرڅه دواک لپاره !

له سورې د اريا سره يو سور لاس په نکريزو پروت دی

او

د وړوکي پر اوږه د پاولي سيورى ښوري

خړ ،

په خاورو پروت ،د وينو وچ ډنډوکی

له کلي ورا وه راوتلې ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو درون آواز ،

یوه تیاره

اونور هېڅ...

دیوه ښار

نه

دخوښارونو ، په محل کې لا یوڅو ښاغلي

د سیاست کرښې کاږي.

خبریال بیره لري...

سم خبر کوم دی ؟

وایه څومره مړه دي ؟

(مرګ) دسګرټو په لوګیو کې په فکر بوخت دی

(واک) څومره خوږ دی ،

په غوږونو یې غږ خوږ لګیږي....

(c) ketabton.com: The Digital Library

ياد

ما شو مټوب نه هيريږي ،
ستاسو به ياد ې وي هغه شيبې هم
چې مور به ورو ورو په خواږه اواز کې
دالاهو او سندريزو للو ګانو پرڅپو لاهو کړئ
دخوب او وينې په وروستۍ پوله کې
دمور غږ دا سې راته
لکه له غره نه چې سندره وي دباد پر اوږو
يا دسپوږمۍ چوپتيا ته پټه دغونچې خندا
وو ايا ست ! چاته دا شيبه ياديږي ؟
ما شو مټوب نه هيريږي.

۵ عقرب ۱۳۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوروز ته سرود

له بامي بلخه راپاڅه ، د نوروز د سهار باده
پسرلی د عشق را خور کړه له زاړه ام البلاده
د هېلمند مسته څپه شه په لرغوني سیستان واوړه
د کابل ارغوان ښکل کړه ، د باګرام هوا کړه ښاده

پر سرلوړي هري واوړه ، چې ګذر په اصفهان کړې
بخارا ته ورږمه یو سه ، چې پرواز پر بدخشان کړې
د سوما په باده مسته ! د (سدې) د جشن یاده
له بامي بلخه راپاڅه ، د نوروز د سهار باده

له (ګنجه) ترابا سینه ، له ګنګا تر سمرقنده
له قونیې ترفراه روده ، له لاهوره تر خجنده
د زلمو دې اتڼونه ، د ښایسته پېغلو نڅا ده
له بامي بلخه راپاڅه ، د نوروز د سهار باده

(c) ketabton.com: The Digital Library

نـوی کـال دی ، نـوی ژونـد دی دا قبـال سـتوری بلنـد دی
ددانــي نــوی پیونــددی ، ددهقــان خــاطر خرســنددی
ترپښــو لانــدې ســبزه ده ، پــاس دعشــق نــوې هــواده
لــه بــامي بلخــه راپاڅــه ، دنــوروز دســهار بــاده

سمنک دې شنه قدم ته ، هفت مېوه دسپرلي دم تـه
قزاقي سمنددې زين کړه ، راشه بيا قرغزي چم تـه
چې بيا يو کړو سره زړونه ، لويه سوله کړه بنيـاده
لـه بـامي بلخـه راپاڅـه دنـوروز دسـهار بـاده !

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د خوبونو غلې ته!

هر ځوارلسم،

چې سپوږمۍ پېغله شي

او

پلوشې یې ورو ورو ومینځې

زما د زړګي تږې،

جل وهلې کړکۍ

شپه چې چوپتیا خوره شي

او دهندارو حافظه ویښه شي

ته هم راوځلیږې

زما له ستومانه سترګو خوب یوسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرانې !

که د سپوږمۍ له رڼا ګانو څخه درمند جوړ کړم

او ستا پښو ته یې دانه دانه درو شیندمه

که د سهار له چینې څاڅکي څاڅکي ستوري ټول کړم

چې ستا د غاړې هار شي

تا ته سپوږمۍ باندې قسم درکوم

ووایه !

بیرته به مې سترګو ته خوبونه راوړې؟

۱۳۹۰ سرطان ۲۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه!

دترافیک کاکا دلاس تودوخه

لکه د پلار په څېر وه

چې یې ماشومه واټ نه پورې ایسته

له واټ نه پورې یې په موسکو شونډو منډې سره

دکتابو کڅوړه ونڅیده

او

د سپین ټیکري پیڅکه یې داسې باد ته وخوځیده

ما وېل

مننه کوي

۱۳۹۰ سرطان ۲۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرونه

سپی

ستومانه د دیوال سیوري ته وغځیده

نن څو چاودنې

او ډېرې دزې وشوې

ګڼ خلک ووژل شول

خو ده

هیڅ نه ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ان لا غپلي نه‌و

دخدای مخلوق یې ځورولی نه‌و،

سپي دیواله‌ته ډډه‌ووهله

په‌خبرونو کې چا ونه‌ویل

چې وسله‌والو څخه‌زیات

دسپي وجدان ارام دی.

هره‌ورځ موږ نه‌دا اسې ډیر

دخبرو سرټکي هېر پاتې وي.

۱۳۹۰ سرطان ۲۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

هاغې تللې ته سرود

یوه ورځ وه ، موږه دواړه په سفر باندې روان شو
زه او ته غاړه په غاړه په سفر باندې روان شو

یوه ورځ وه ، ما ژړلې سر مې ستا پر ولې کېښود
ستا په سترګو کې چې ورک شوم داجهان مې واړه پرېښود

یوه ورځ ته شاه میرمن وې ، زه یوازې ستا پاچا وم
پاچانه وم ستا بندي وم، بدو سترګو نه پناه وم

یوه ورځ وه، موږه سترې له دې دومره ډېرو خلکو
لاس په لاس دوه او بو وړې له دې دومره ډېرو خلکو

یوه ورځ وه ، عاشقان وو عارفان وو ، زه او ته وو
دزاړه ښار په کوڅو کې سرګردان وو ، زه او ته وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

یــوه ورځ وه ، پــه زیــارت کــې تــر رنګینــو جنډولانــدې
تــا ســتومانه نظـر کېښــود زمــا پرســتړي ګوګـل بانــدې

یــوه ورځ وه ، ســتا لــه سـترګو څخــه اوښــکې راروانــې
زه حیـــران درتـــه ولاړ وم، ســـتا وې زلفـــې پریشـــانې

یــوه ورځ وه مــادې سـترګې پــه خپـل رغــوي کړلـې وچـې
تبــرک و ســـتادعطرو ، مـــادې اوښـــکې کړلـــې پټـــې

یـوه ورځ وه، ستا داوښکو دوې سکې وې زماپـه جیب کـې
زنګیـدم سـتاپر پـاولیو ، شـرنګیدمه سـتا پایزیـب کـې

یــوه ورځ وه ، ســتا پــر ژبــه دغوســې ســندرې شــنې وې
زه دې اور تــه وم نیــولی، ســتا پــه ســترګوکې لمبــې وې

یــوه ورځ وه ، تــا نیــولې وم پــه غــلا دخپلــو اوښــکو
پــه تــاوان کــې وم درپــاتې دخــو ســپینو تللــو اوښــکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

یــوه ورځ وه ، راســره وې ســتا داوښــکو وړمــې ډیــرې
مــا انکــار کــولی نــه شــو ، چــې کــړم ســپینې ســکې هېــرې

یــوه ورځ وه ، مــا راتــول کــړل خپــل خیالونــه اوفکرونــه
دښــکلا پــه چینــه وللــي زمــا راتــه غمــي شــعرونه

یــــوه ورځ وه، مـــــا راوړې ترانــــې وې او ســـــندرې
دعشـــق روڼ دریـــاب نـــه وتـــې مرغلـــرې مرغلـــرې

یــــوه ورځ وه ، مـــــا راوړي دزړه غـــــړنـــــه مرجانونـــــه
تصـــــویرونه پـــــه لفظـــــو کـــــې ګلا بونـــــه ګلا بونـــــه

یــوه ورځ وه، ستاپښــو تــه مــې دا هرڅــه نذرانــه کــړل
ســتا داوښــکو پــه تــاوان کــې مــې داتــول دانــه دانــه کــړل

یــــوه ورځ وه ، تـــــاویلې زمـــــا خیالونـــــه پکارنـــــه دي
زه دژونــد شــین غمــی غــوا ړم زمــا لفظونــه پکــا ر نــه دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

یـوه ورځ وه ،چې داوښکو پـه تـاوان کې دې غوښـتلم
بنـدیوان دخپلـو زلفـو پـه زنـدان کـې دې غوښـتلم

یـوه ورځ وه، زمـا پـه لاس کـې غزلونـه مـړاوې شـوې
دسـنـدرو نغمـې مـړې وې ، سـرودونه رژیـدلې

یـوه ورځ وه ، زه نـورهیڅ وم بـې سـروده بـې سـندرې
ستا پرحسـن غبـار ناسـت و دبیلتـون دې کـړې خبـرې

یـوه ورځ وه، قیامـت نـه و ،لمرختلـی واسـمان کـې
زه لا مـړ نـه وم ، ژونـدی وم لاهـم ورک وم پخپـل ځـان کـې

یـوه ورځ وه، چې تـه نـه وې ستا پـه عطرو پسـې مړوم
شـرمیدم لـه خپلـه ځانـه ، سـتا داوښکو پـه غـلا پـړوم

یـوه ورځ وه، سـتا غـږ نـه و دزاړه ښـار پـه فضـا کـې
زه یـوازې وم بـې سـیوري څـه و مـات زمـا پـه اروا کـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

یــوه ورځ وه ، عاشــقان وو عارفــان وو خــو تــه نــه وې
زه او روح مې په کوڅو کې سرګردان وو ، خو ته نه وې

یــوه ورځ وه، زمــوږ مینــه بــس یــو خــوب غونـدې پــه یــادوه
زمــا او ســتا کیســه چــې وړې دبیلتــون دژمــي بــادوه

یــوه ورځ وه، تــا پــه خوب کې راتــه وېل چې ژونـدون څه دی
مــا ویـل دومره اوس پـوهیږم ، چې مرګـی تـر بیلتـون ښـه دی

۲۴ اکتوبر ۲۰۱۱

وارسا ،پولند

(c) ketabton.com: The Digital Library

(هېڅ) نه شته!

يوه موده مې ستا له سترګو څخه لرې ژوندون وازمويه
او ايله پوه شومه چې (هېڅ) څه مانا ؟

هره شپه ستا د سترګو ښکلې اللو ژاړم
هرسهار مرګ ازمويم ،ستا له ترخې نشتې سره
ته دې په خپلې ها يوازې، ها تياره خونه کې
همداسې غلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلمانځه په ځای کې خوب وړې یې

او زه پوهیږم چې تر او سه مې په خوب کې وینې

تر هغو (هېڅ) نشته ، مانا یې نه شته

تر هغه پورې چې ما خوب کې وینې

او تر هغو چې

زما هر شعر

ستا په نوم پیلیږي.

۱۳۸۹ دوبی

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېريادونه

داسې يې چې مروړي ښکلا څه غواړي
زړونو نه دا روي بلا څه غواړي
راشه چې دې سترګو څخه وپوښتم
دومره ډېر غمونه له ما څه غواړي
هره ورځ سرونه د ښامار خوله کې
خلک خبر نه دي پاچا څه غواړي
مه پوښته دا تونډې توپاني څپې
شګو نه، له جوړې دنيا څه غواړي
ما دې هيرې کړي دي خوږې سترګې
رامې شي خوبونو ته بيا څه غواړي
ولاړه شه يادونو ته او وپوښته
تيره، هيره مينه له تا څه غواړي
کله چې لېوال په زړه د روګرځي
دومره يې دروا خله چې دا څه غواړي

۱۳۸۹، ليندۍ، ۲۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

واټ

پر سپین ګردي ډبرین مېز باندې قهوه او خواږه
څپې څپې د یو آرام ترنم
او تر هنداري بهر
دیوه لوی ښار ، یوه خوځنده زوږمنه کوڅه
دواټ پرڅنډه یو بوډا د ساړه باد څښو ته ګوري او ګیتار غږوي
منۍ راګډه دی سرې او ژیړې پاڼې اوري پرواټ
یوه جوړه تر ونې لاندې یو دبل سترګو کې ډوب دي
کله کله یو له بل څخه مچکې اخلي
یو سړی خپل ساعت ته وګوري ، ګامونه پسې لاچټک کړي
او یو ماشوم له خپلې مور سره لګیا دی په خوږه مرکه
یو څراغ سور شي او بل شین شي ، ډله خلک له سړکه تېر شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه او قهوه

چټک سړی او ساعت

هاخوا بوډا او ګیتار

هلته زلمی او نجل یې

بل خوا ماشوم او مور کې

هر یو له (بل) سره بوخت

ځینې پر ژوند تیریږي

پر ځینو ژوند تیریږي

یو څراغ سورشي او بل شین شي ، ډله خلک له سړکه تېر شي .

مسکو

۲۰۱۲ داکتوبر اوومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا مې غر دا مې شودیاره

د کېږدۍ په پېڅول غوټه
ګلابي څادر رپېږي
ناوې لرې لارې څاري
په کنډو دوړې ښکارېږي
زرکه کټ کټ په خندا شوه
سلا یې کړه لمده په نرۍ ژبه
ګل غوټۍ ته یې د سترګو لکۍ وکړې
غوړګې بیا ورته نرۍ کوڅۍ کړې سمې
لړ په تریو تندي یې وویل:
شال یې ښه نه دی راوړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورانوي د کمڅو ولونه.

دماشوم څونډي څپ څپ شو

غلی ناوې ته ورکوږ شو

بوډۍ نیا ورته غوسه شوه

لرې ورک شه ! څونډه کیه

څه پسیږې لکه ښځه

ځه دادا ته دې ناري کړه

اوس به راشي ورا له کوزه

کورت لا نه دي سرو ویل شوي.

ګل غوټۍ شوه غلې موسکه

وور زړګی یې په درزا شو

تر دړۍ لاندې نرۍ خوله شوه ماته

خدایه پزل ! خدایه رحم !

چې دادا را خبر نه شي

چې لالا په لار کې نه وي !

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړکې سترګه ووهله
له کيږدۍ نه ووتله
ګل غوټۍ دناوې دود کميس اغوندي

***

دکېږدۍ په پېڅول غوټه
ګلابي څادر رپيږي
دبوډۍ نارې سورې شوې:
هلۍ ! خاورې مې په سر شوې
ناوې نشته په کېږدۍ کې
ګل غوټۍ وړه مرغۍ شوه
په اسمان کې يې درګورئ
يا اوبو کې ښاپيرۍ شوه
له څپو سره پناه شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته بر د کنډو شا ته

باتور بریت په ګوتو تاو کړل

ښکلي ناوې نه يې خوله په مينه غلا کړه

ګل غوټۍ لا رپېدله

له جانانه يې غيږ تاو کړه

آس په پونده دوړې باد کړې

د سيند غاړې ته ورکوز شو

د خم ونو کې پناه شو

باتور غلي غلي وويل

شپه به تيره کړو ځنګله کې

سبا اوړو له تور غره نه.

***

ورا روانه ده په لاره

زوم په آس باندې خوب وړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

په نکریزو یې سره رېږه
باد ته اوږي لکه سپانده
دآس زین لاندې یې پټه
صدفي ښایسته لکړه

د کبږدۍ په پېښول غوټه
ګلابي ځادر رپیږي
په دادا زلزله ګډه
دولور میږې میراتې
اوښ اینډه پروت په یو اړخ دی
تغاره دکوروتو سپینه
د تودو جواریو شکور ته
کاکلۍ چرګه نښتې
خړه خره ورته ولاړه

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

تورو غروکې نرۍ لاره

دآس پوندې پولادي دي

ناوې سره لاسونه ایښي

د زلمي مین په غاړه

ګلسرک په کمره ناسته

د سونګوري په بوی مسته

چغ چغاکې داسې وایي:

په للمیو باران اوري

دامې غر دامې شودیاره

دکوچانو ناوې ولاړه.

۱۲وری ۱۳۸۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورک غمی

د شپېتو برېښو ورځ په ورځ کمی دی

تور دی ،

سور دی

یا شنیلی دی

دې وطن کې کوم غمی دی

د کافرو مسلمانو پرې دربی دی

په تخت ناست دی ، یو سړی دی

هره ورځ ورته راځي سل ـ سل سرونه

څه یې ښځې ، څه سپین ږیري

څه یې ځوان څه ماشومان دي

ورته ژاړي ورته خاندي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شل ښاماره پرې راتاو دي
پاچا ژاړي وايي اوردی
د کوم غټ کافر له کوره
راالوتی کوم توپان دی
پر سرونو د ښامارو اربړمی دی
د شپېتو برېڅو ورځ په ورځ کمی دی.

دوطن خلک چیچلي ، لیونی تورې بګوې
نیم یوه ښامار ته تللي
نیم دبل پر ملا سپاره دي
دملتان دیو وربللي
اصفهان ته تښتېدلي
دعربو کوډګر راغلل
تور جوګیان له هندوستانه
تاویزونه ، طلسمونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وطن خلک بنګساره

خپل بچي په تورو وژني

خپلې ښځې او سپين ږيري

خپل زلمي داړي په داړو ،

پټې خان زخمي په تورو

هر يو يار يې اکرمی دی

د شپېتو برېښو ورځ په ورځ کمی دی.

رابيا هم ليونۍ شوې

د پټې بچی يې وويسته له ګيډې

هلۍ ګورئ ! ليونۍ ته

خپل ماشوم داړي په غاښو

د ديوبند پېريان پرې ناست دي.

(راجا) سپور په دنګ بيهاڼ دی

د سره اور ګورز يې په لاس کې

د(پنجاب)په ننګ راغلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

(کوه نور) کابل نه غواړي

پاچا ريږدي ، پاچا ژاړي

لوی ښامار نه د سرونو امان غواړي

لوی ښامار يو لوی کوډګر دی

له پاچا نه غمی غواړي

پاچا خپله برخه غواړي

وزير خپله برخه ژاړي

(کوروش) بيا توره ايستلې

له (ساکانو) کسات اخلي

سر يې ډنډ وينو کې خاندي

کندهار پاچا نه غواړي

پاچا ژاړي - پاچا ريږدي

دوطن دخلکو لاس کې

راشنې شوې لس چړې دي

ماشومان حلالوي چې داکافر دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاماران له خوشالۍ نه ورته ناځي
دشیشکواتښونه ، ددیوانو دډولونو څه غربی دی
دشپېتو برېخو ورځ په ورځ کمی دی.

دیوه کاله زلمي دي
سره وروڼه یا تربرونه
دښامار دکوډو زور دی
یو له بل ریبي سرونه
وایي دا وژنم کافر دی
بل وای: دا هم لوی جاهل دی
ورک غمی چیرته پټ شوی ؟
دښامار هغه په کار دی
چا ویل دشالیلا غاړه کې پروت دی
شالیلا دپاچا لورده ،
نه ! دټولو زلمو خورده ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چيرته لرې بنديوانه ،
دښامار دارې ترې تاوې
شاليلا غاړه ايستلی:
که دوې دي دوې دي ،
کلای بست دروازې دوې دي
په يوه پټې خان وځي
په دابله يې دمور سوې نارې دي
دوطن خلک بنګساره
يوله بل پرې کوي غاړه
تور دی ، سور دی که شنيلی دی
زما په غاړه پروت دغم داور غمی دی
دشپېتو برېښو ورځ په ورځ کمی دی.

۲۱ سرطان ۱۳۹۲

يادونه: پرهمدې زمکه دګران نذير احمد نذير شعر تر دې پخوا ليکل شوی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغانستان

غنم لوغونـدي ښايسته يـې دهيرمند رنـه څپـه يـې
اې زمـوږ افغانستانه ! د مـورکۍ دخـولې کيسـه يـې

داوزبيک ماشوم موسکايې، دتورکمن قـُرصه رخچينـه
دپـامير زيـږه هـوا يـې ، دآمـو خـوږه نغمـه يـې
لـه پـارون نـه را الـوتی دناټونو مست شـرنګی يـې
دمنـې دګـل پرپاڼـه ليکـل شـوې زمزمـه يـې
دبابـا لـه هسـکې څـوکې درتـه ګـورم راتـه ښـکارې
غـُلغله يـې، هسک صلصـال يـې يـا خودنګـه شـمامه يـې
لـه قومونـو او بـدل شـوی دبابـا رنګـين ګيلـيم يـې
دابـۍ تـږې منګـې تـه دغـره غـږه کـې چينـه يـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نیلاب په شور دې مینځم، بلوڅي مول کې دې نغاړم
ته د دې ملت د عزم یوه لویه کتیبه یې
ته اتڼ یې ته قرصک یې، یکه زار د شپون ناره یې
د ملت د عشق یادګاره ! په سندرو کې ټپه یې

ته ودان یې، ته ازاد یې ،ته پرون یې ته سبا یې
اې زموږ افغانستانه ! ته ویاړلې زمانه یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه مړاوې ژمنه

منم چې مرم درپسې

خو

بیا دې نه شم لیدای

بیا دې له تورو سترګو سپینې اوښکې نه پاکوم

بیا په بند ستوني

په ننښتې ژبه

ستا دکتو په وړاندې نوم د مینې نه اخلمه

منم چې مرم درپسې

خو ما له خپل ژونده د تېښتې په لار

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستادژغورنې په‌نوم

دېيرو خولو د بندولو په‌پار

ځان سره دا منلې

چې په‌ليدو پسې دې ومرم

خو ليدا ى دې نه شم.

۱۳۸۸ د ثيلې ۱۵مه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لړلیک

سرلیک مخ

ژوند ښکلی دی!.. ۱
استازی.. ٦
پایزیب.. ۹
څرېکه.. ۱۴
د تیارې او نور ګرداو.. ۱۵
اور، شپه او مساپر.. ۱۸
باد.. ۲۰
بد.. ۲۳
برزخ.. ۲۵
رنګ.. ۲٦
برزخ.. ۲۷
بېټنیکه.. ۲۸
ورکې سترګې.. ۳۸
او له سترګو ورک سړی.. ۳۸
تاریخ ملنډې وهي.. ۴۳
تشه.. ۴۵
ته او هره شپه.. ۴٦
ګناه او ویاړ.. ۴۷
هغه ښکلې تللې ورځې.. ۴۸
خندا.. ۵۲
زه خوشال.. ۵۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا به څه وي؟ ۵۸
د خپلې کلیزې له ویرې ۶۱
تا ته! ۶۳
یوه بله عاشقانه ۶۳
بیرغ او ډیوه ۶۶
د شاعر آزار وهلې ته! ۷۰
دغه بې غمه خلک ۷۲
املا ۷۵
د ولسمشر لومړی فرمان ۷۷
ګوتمۍ ۷۸
ډایناسوران څه شول؟ ۸۰
ډبرې ۸۳
زما جېلوانې! ۸۷
زمزمه ۸۹
ژوند ۹۱
ساړه ۹۶
ستا د کرکې په شپېلو کې ۹۷
ستا له یادونو سره ۱۰۲
باران باران غزل ۱۰۶
سرچپه ۱۰۷
سنګسار ۱۱۱
د پېړۍ شرم! ۱۱۲
سیګار ۱۱۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

هره‌شپه ۱۱۸
لمبه، لمبه‌نڅا ۱۱۹
شمعه او شیشه ۱۲۱
شپه ۱۲۳
شینشوبی ۱۲۴
غږدې ۱۲۵
د باران په تمه ۱۲۸
غزلګی ۱۲۹
تودوخه ۱۳۰
فلسفه ۱۳۳
قیامت ۱۳۴
شپه او ګلغوټۍ ۱۳۷
ګلغوټۍ ته‌اووم سرود ۱۴۱
ګلغوټۍ ۱۴۹
ګُلبیتونه ۱۵۲
پوهه‌لانیمګړې ده ! ۱۵۳
کمپاین ۱۵۵
باران، کورمه، کوچې ۱۵۶
هېواد مې ۱۶۲
له‌تانه‌بېرته تاته ! ۱۶۳
مرکه ۱۶۷
مزل ۱۷۰
د اوبو ژرنده ۱۷۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیاست ۱۷۳
بهانه ۱۷۴
یوازېتوب ۱۷۶
مورته سرود ۱۷۷
ستا ترکلیزې یوه اونۍ وروسته ۱۷۹
هرڅه دواک لپاره ! ۱۸۱
یاد ۱۸۳
نوروز ته سرود ۱۸۴
زما د خوبونو غلې ته! ۱۸۶
مننه! ۱۸۸
خبرونه ۱۸۹
هاغې تللې ته سرود ۱۹۱
(هیڅ) نه شته! ۱۹۶
هېریادونه ۱۹۸
واټ ۱۹۹
دا مې غر دا مې شودیاره ۲۰۱
ورک غمی ۲۰۷
افغانستان ۲۱۳
یوه مړاوې ژمنه ۲۱۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه او کور ودانی

د افغانستان ملي تحريک له هېواد پال او فرهنګپال شخصيت ښاغلي (ډاکتر محمد يعقوب پتيالي) څخه د زړه له تله مننه کوي چې د دې اثر چاپ ته يې اوږه ورکړه. ملي تحريک وياړي چې د علمي اثارو د چاپ لړۍ يې پيل کړې ده. دا لړۍ به دوام لري. موږ له ټولو درنو هېوادوالو څخه په خورا درنښت هيله کوو چې په خپل معنوي او مادي وس د کتابونو د چاپ دا لړۍ لا پسې وغځوي.

يو ځل بيا د دې اثر له شاعر او چاپوونکي څخه د زړه له تله مننه کوو چې د دې اثر د پنځولو او چاپولو جوګه شول.

په فرهنګي مينه

د افغانستان ملي تحريک

■ ■ ■

دسرو گلو نخا وه په ښپو کې گلغوټۍ
غوټۍ غوټۍ وه په اوبو کې گلغوټۍ

سهار یې پرانیستله چې تنۍ دګریوانه
همداسې غځېدله موسېدو کې گلغوټۍ
په سره کمیس کې سپینه تاویده راتاویده
لانه وه غوړیدلې په لمبو کې گلغوټۍ
جلوه وه دجنت زمور پر زمکه ګرځېدله
سرکشه ، هسکه غاړه پرېښتو کې گلغوټۍ
اخیسته زړه او ذهن ورنه ډېره خوشبویي
نغاړلې دخدای لاس وه په ورمو کې گلغوټۍ

هغه دې په یادیږي؟ چې خپل پټ نوم دې راوښود
دعطرو، درنګونو په پردو کې گلغوټۍ

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library